41. ÉVFOLYAM, 34. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1985. AUGUSZTUS 21.

Ludas Matyi

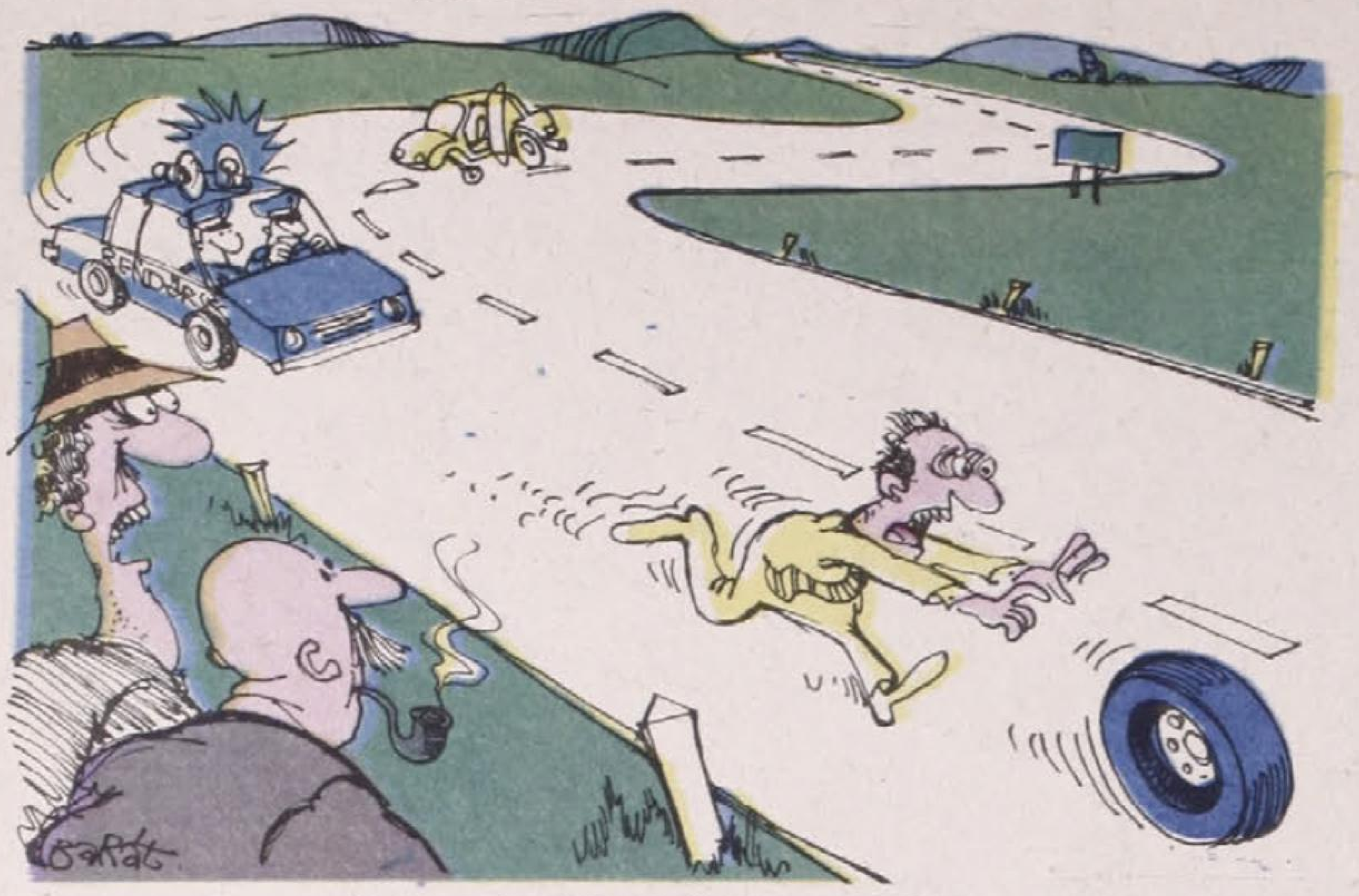

Brenner György rajza

VÉGE AZ ÜNNEPNEK

REVUNK A 8–9. OLDALON

ELÖREGEDETT AUTÓPARKUNK

– Valami ámokfutót üldöz a rendőrség.

Fizessenek a tiltakozók!

Feltűnést keltett egy hirdetés: a Budapesti Városszépítő Egyesület környezetvédelmi csoportja adta fel a Heti Világgazdaságba. A keretes hirdetésben „tiltakozik az ellen, hogy a fennálló törvényekkel és rendelkezésekkel ellentétben a Tücsökréten (XII., Szilassy út) tájvédelmi körzetben, jelzett turistaúton egy engedély nélkül létesített magánkemping fennmaradásához az OKTH Budapesti Felügyelősége és a XII. ker. Tanács hozzájárult." Persze, hogy feltűnt, hiszen hirdetésben nálunk szokatlan tiltakozni, véleményt nem szokás reklámozni. A városszépítők, nyilatkozatuk szerint, azért tették ezt, mert hiába fordultak a hivatalokhoz. A budapesti környezetvédelmi felügyelőség illetékese a rádióban azt mondta, hogy tévedés van a hirdetésben, a kemping nem tájvédelmi körzetben épült, csak egy része, a parkoló, és valóban engedély nélkül, de itt már úgyis kipusztult a növényzet. Egyébként a riporter kérdésére „vette a lapot" és kijelentette, hogy talán ők is hirdetésben adják meg a választ. Lehet, hogy a jövőben hirdetésben fogunk vitázni?

Például így:

„A MISI nevű műbőrkabát az első esőtől elszíneződik, nem győzzük a reklamációt! Kereskedelem." „A MISI-t a kereskedelem gondatlanul tárolja és nem mondja meg a vásárlónak, hogy borús időben ne hordja! Ipar."

„Tiltakozunk, hogy Bodóné elvtárs mellébeszélt, amikor a bor árát és összetételét kérdeztük. Szerkesztőség." „Alkoholizálunk? Jellemző a sajtóra! Bodóné."

De szükség van-e egyáltalán tiltakozó hirdetésre, amikor annyi a fórum, hogy Dunát lehet velük rekeszteni? Azt igen, de bürokráciát nem – gyakran lelkesen tudomásul veszik a „felvetést" és nem tesznek semmit. Egy tiltakozó hirdetés – gondolták nyilván a feladók – nagyobb hatású és nincs is benne rossz szándék, csak egy magánkemping kivonását követelik a Tücsökrétről. Hogy a fórumoknak inkább csak a száma nagy, arra jellegzetes példát idézett fel a Magyarország: egy miskolci nyelvtanár 1978-ban ezt festette az Avas déli derekán húzódó palánkra: „Az Avas-délnek nem 3 étterem kell, hanem hús- és zöldségbolt, rendelő, szolgáltatóház!" Ez kezdetlegesebb módszer volt, mert csak az olvasta, aki arra sétált, – azokban a napokban, mivel a palánkot hamarosan lefestették. A követelésnek is is több száz támogatója akadt, azóta majdnem minden megvalósult, a nyelvtanár viszont elköltözött Debrecenbe, talán megártott neki a hegyi levegő. De neki csak festéket, ecsetet kellett vennie, míg egy újsághirdetés több ezer forintba kerül. A legolcsóbb az újságnak, rádiónak, tv-nek írni. Képzeljék el, hogy Del Medico, Südi és más ismert levelezők minden pénze rámenne, ha a panasztevőknek, tiltakozóknak hirdetniök kellene azon az alapon, hogy „Fizessenek a tiltakozók!"

Hogy az ilyen hirdetések mégiscsak hatásosabbak lehetnének? Most, talán. Ha elszaporodnának, ugyanarra a sorsra jutnának, mint jó néhány felszólalás, vagy olvasólevél. Már rá se hederítenének a megtiltakozottak. Miért, minden reklámot komolyan lehet venni?

Földi Iván

Mint futó a finisben

Rettentő mód megdicsér egy kedves levélíróm, mennyire nekibátorodtam mostanában, hogy ami a szívemen, az a nyelvemen.

Nem tett igazán boldoggá a dicséret. Mert nem bátrabb lettem én, legfeljebb öregebb. S a korosodástól sem bölcsebb, inkább nyűgösebb, házsártosabb. És nyugtalanabb, mint a hosszútávfutó az utolsó körben, amikor látja, hogy ebből már nem lesz világrekord, de még stadioncsúcs se talán.

„Azon gondolkodva, vajon mitől jött meg a bátorsága, arra a következtetésre jutottam, hogy valószínűleg elérte a védett kort, s így megengedheti magának, hogy kedve szerint írjon" – véli az én tisztességes szándékú tisztelőm. Ebből annyi igaz, hogy én valóban védettnek érzem magamat. Véd a korom, de nem az amelyet megértem, hanem az amelyikben élek. A fentebbi hasonlatnál maradva: 16 éves korom óta futok ugyanannak a csapatnak a színeiben, versenyző voltam mindig, nem csupán szurkoló, s pláne nem közömbös néző a lelátón, tudják ezt jól az Egyesületben is.

Van valami elszomorító a levélben – ebből született ez az írás, ezért minden önkínzás, öndicséret –, a feladója: „Olvasó János, Budapest, Árkus József u. 1."

Itt tartunk: nem csak bírálni, de dicsérni is csak név nélkül merünk?!

Még nem olvashattam az augusztus 20-i vezércikkeket, de tudom, szépen, okosan felsorolják majd, hol funkcionál jól és hasznosan Alkotmányunk. Látatlanban aláírom valamenynyit. De melléírom: egy területen még biztos, hogy nem működik tökéletesen: a védettséget nem érzi igazán minden magyar polgár. Ezt bizonyítja ez a – meg a többi tíz, száz, még mindig nagyon sok – névtelen levél is.

Vajon mikor nem minősül már dicséretes bátorságnak, ha valaki őszintén ír és beszél? Mikor lesz a világ legtermészetesebb dolga, hogy nevünket is vállalva bíráljunk, panaszkodjunk? Talán majd annak a kései Olvasó Jánosnak a korában, aki egyszer valóban az Árkus József utcában lakik majd.

Mennyi kell ehhez még? Az utókor hálamegnyilvánulásának lassúságát (hiszen Komlós János köz sincs még!); a humoristákkal nem rokonszenvező hivatalok késedelmes szemléletváltását is bekalkulálva – kell vagy ötven év.

Addig azért mi, futók, futunk tovább.

Radványi Barna

IDEGENFORGALOM

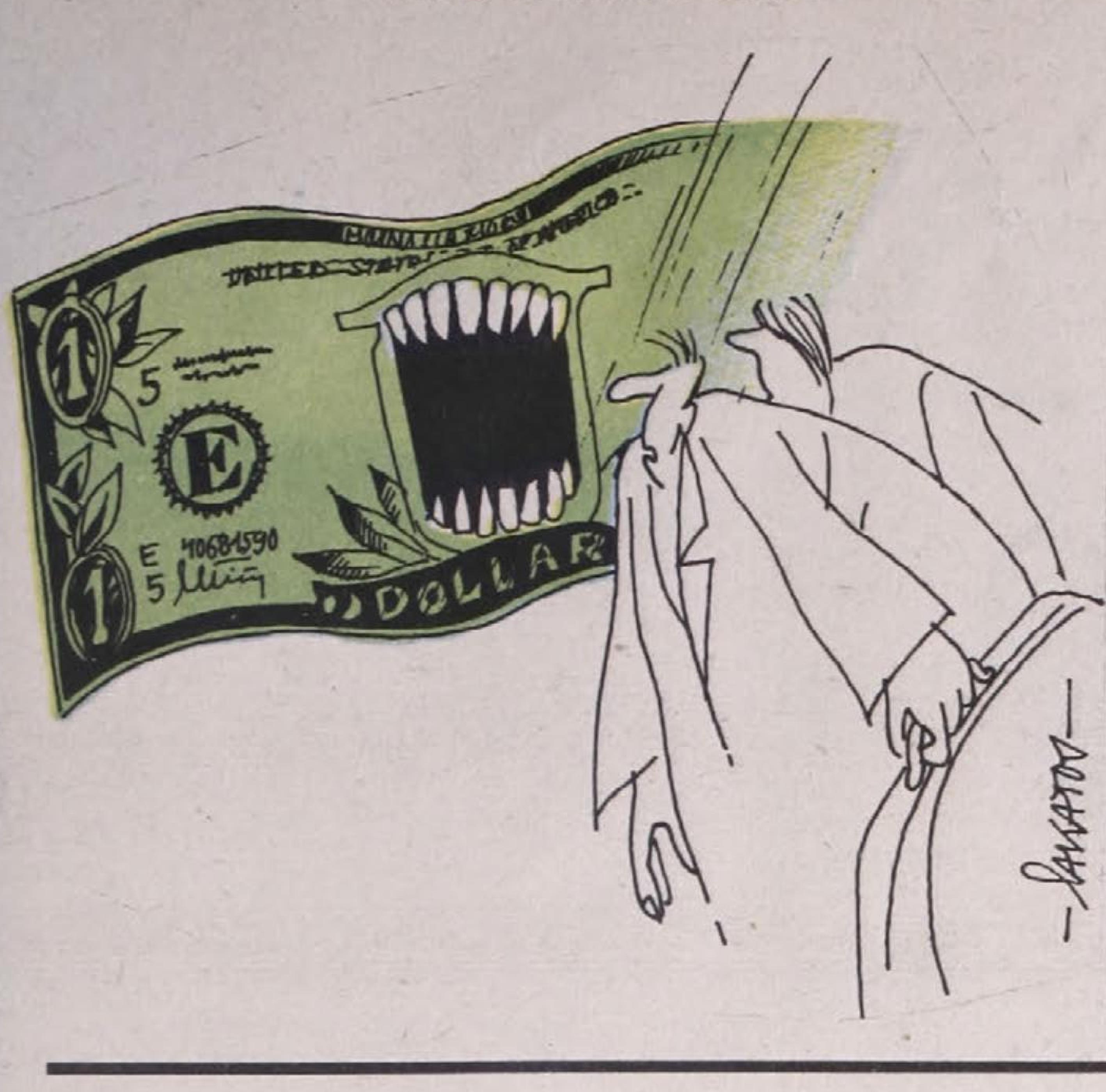

– Irányítsd vissza a pályaudvarra őket, ezek a hátizsákos turisták nem hoznak valutát!

LAKATOS FERENC:

Ma és most...

KÜLFÖLDI UTAZÁS ELŐTT

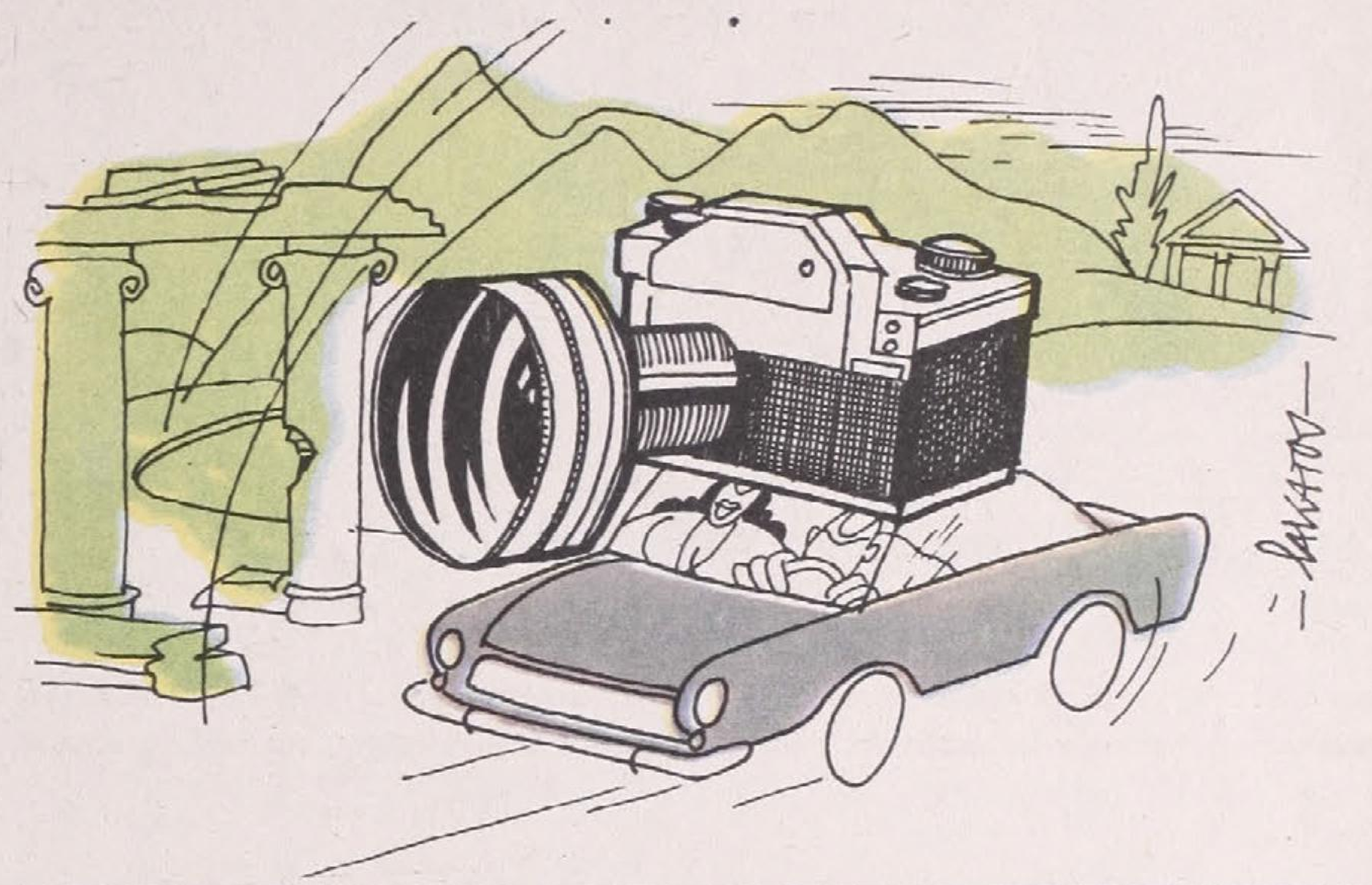
HÁZ-TŰZ-NÉZŐK

„EGY GONDOLAT BÁNT ENGEMET..."

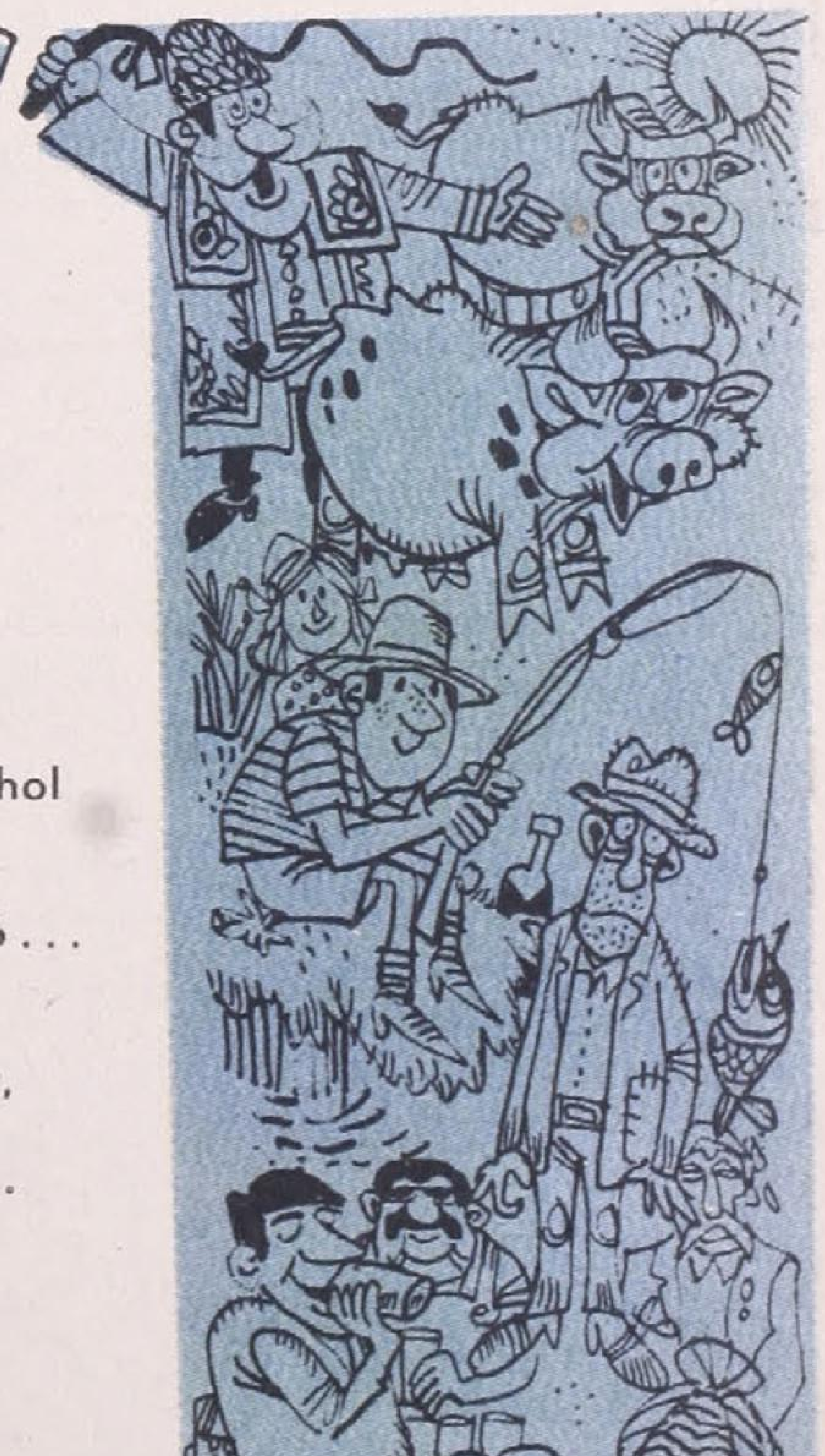

TURISTAAUTÓN

SZILÁGYI GYÖRGY:

HEJ, TÖRTÉNETI EMLÉK!

Megszépítő messzeségből
nézve minden – sekély vigasz –
szivárványként ragyog felénk,
pedig jó, ha fele igaz...

Szűkebb hazám, régi Zugló,
félig város, félig falu,
lehántom most rólad korunk
konok kérgét, mint a gyalu!

Gondolatban bejárom a
kedves utat villamossal;
szép Erzsébet királynéét,
(dalom tehát ildomos dal...)

Hol királynénk útja a fess
Mexikói utat szeli,
felizzik a lelkem, mint a
kályha, amely koksszal teli:

Trieszti Nő zöldvendéglő!
Ma Vadászkürt, (tán, mert Trieszt
címtáblára mázolva is
történészeket még ijeszt...)

Szép királynénk útján egykor
marhacsordát, nyájat, kondát
hajtottak a hajcsárok és
kurjantottak nagyon rondát...

Villamos és busz is megállt,
türelmesen vesztegeltek,
míg a palánk mellett falánk
kecskék ezt-azt (gazt) legeltek...

Virultak a bolgárföldek,
körben járt a ló a kútnál,
vizet húzott fel kerékkel,
az említett fenti útnál!

Olykor nehéz illat áradt
kelkáposzták zöld hadából,
ki a kelbe beleszagolt,
nyomban kikelt önmagából...

Nekünk is volt kertünk, benne
hagyma, krumpli, répa, retek,
valamennyit én vetettem,
(ma már bukfencet se vetek...)

Kutunk hideg, mély vizében
hűlt a hasas, édes dinnye,
(olyan dinnyét ma is bárki
kész örömmel „hazavinnye"...)

Evett is belőle annyit
húgom, a kis mohó Zelma,
hogy előre tudtuk mindig:
holtbiztos, hogy bevizel ma...

Rákos patak tükre alatt
leltünk angolnát és csíkot,
bár én csíkot sosem fogtam,
mindig elhúzta a csíkot...

Néhanap, ha arra járok,
hosszan nézem piszkos vizét,
öreg patak, vén fuvaros,
mindig visz valami izét...

Nézem-nézem, s ahogy nézem,
rajtam urrá lesz a szkepszis,
kólásüveg úszik benne,
jobb esetben pedig pepszis...

Holott milyen vígan űzném
partján még a horgász-dilit,
de halat már nem foghatnék,
legfeljebb egy rozsdás bilit...

Más most minden: ház áll ott, hol
burjánzott a szamárkóró,
s aki régen szórta a pénzt,
hamut szór, mert ma már csóró...

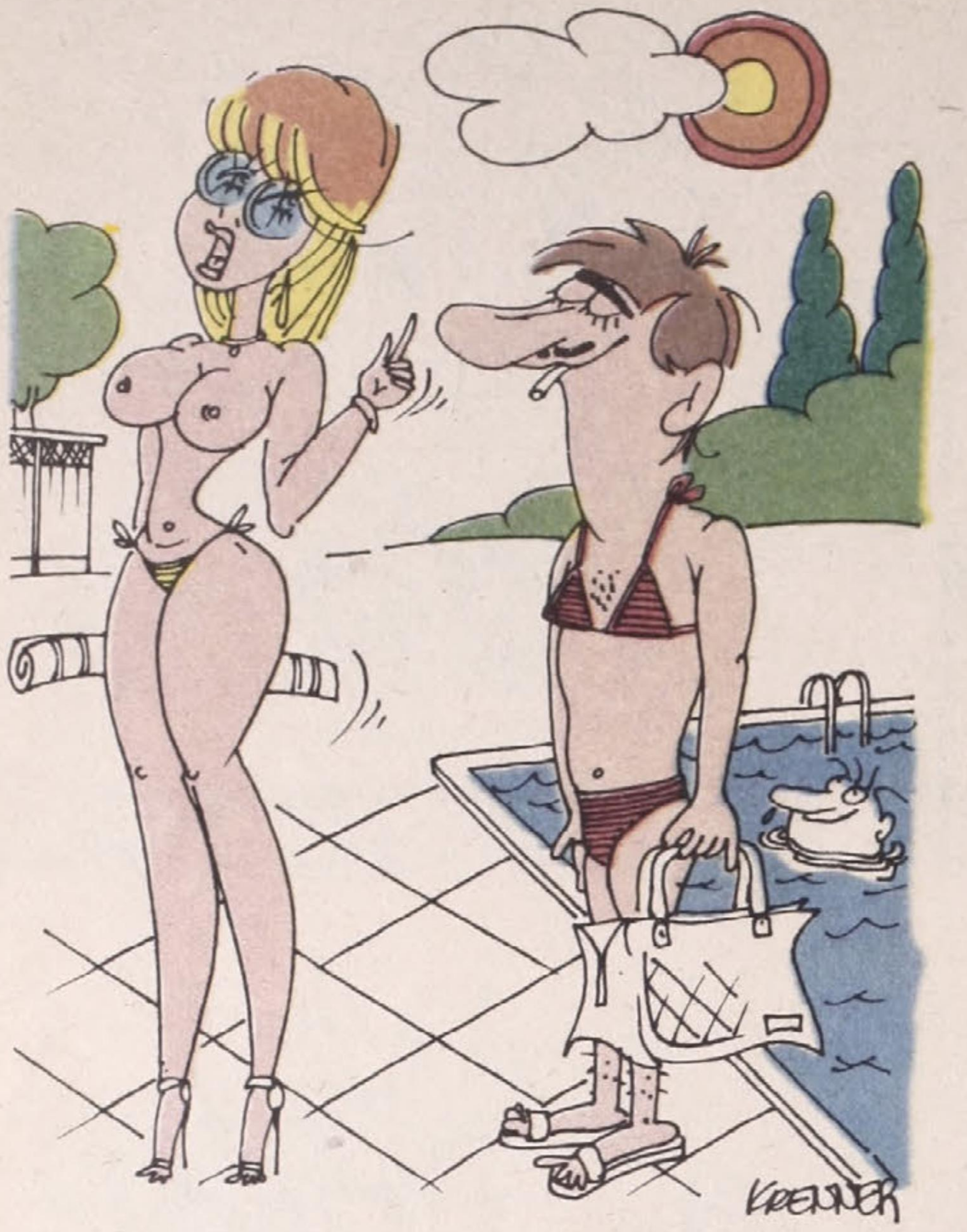
Az Öv utca sarkán nincs a
„Vámház" mögött pipacstenger,
s hol Maklári János itta
borát, ott most ripacs rendel...

Véget értek a „ló idők",
Robur húzza már az igát,
Közért van a kocsma helyén,
a bolt előtt „sörösbrigád"...

Zugló régi arca eltűnt,
a lányt, aki csípett talán,
múltkor láttam, nagymama lett,
s ma már úgy csíp, mint a csalán...

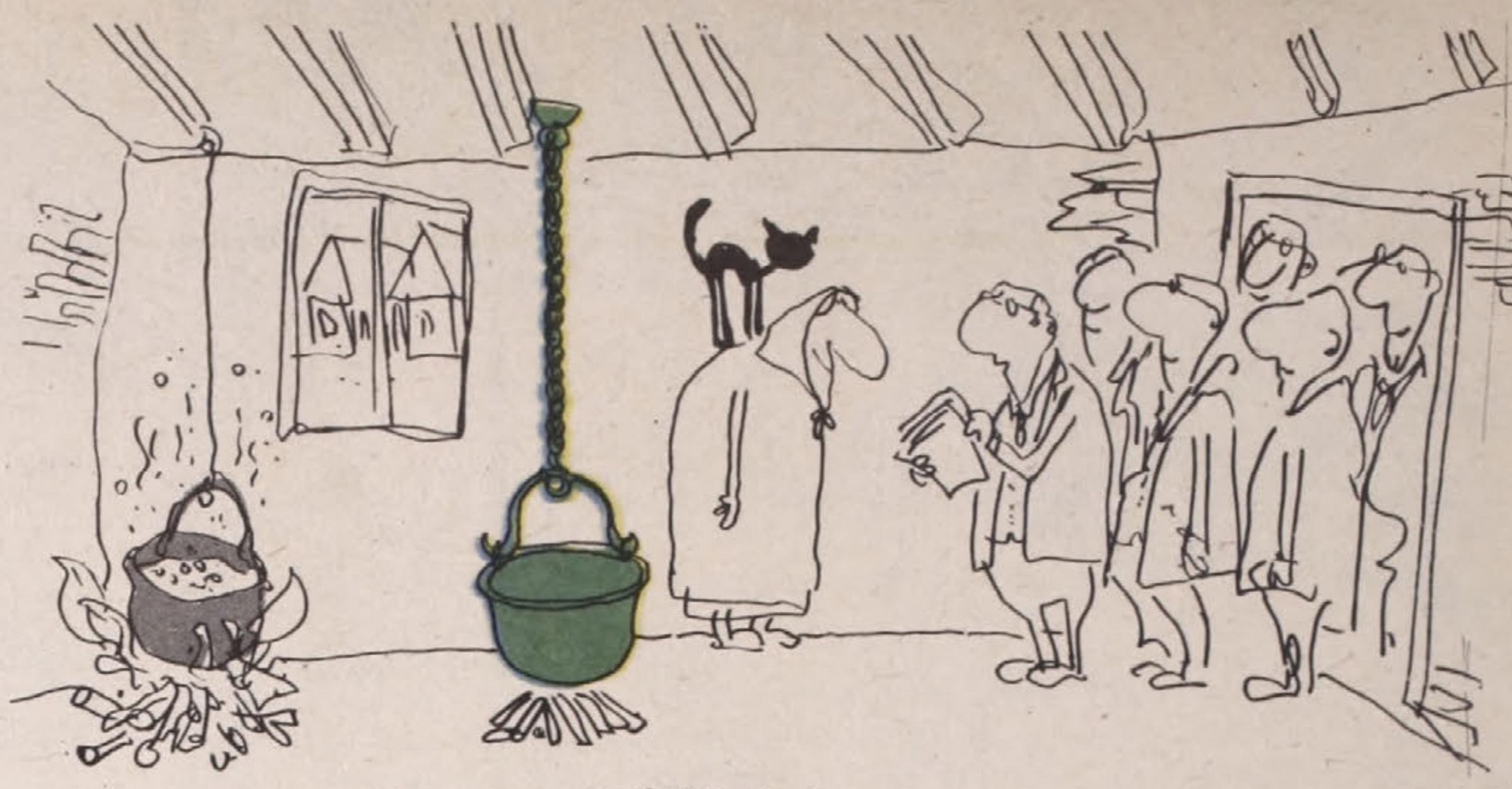
Erzsébetünk csinos útján,
csak a vén fák állnak hívül,
alattuk már negyven éve
nem jár marha, – rajtam kívül...

EGYÉNISÉG

– Muszáj neked mindig különcködni, Dezső?

JAVULÓ GYÓGYSZERELLÁTÁS

Új létesítmény

Egy bombacsinos fiatal nő panaszkodik az ideggyógyásznak:
— Bármi történik velem, öt perc múlva elfelejtem.
— Ez gyönyörű! — kiált fel a doktor. — Akkor vetkőzzön le és feküdjön a díványra.

Emlékszik még?

SZENT ISTVÁN KÖRÚT

Bár életünk színvonala,
hogy úgy mondjam, totál lent volt,
ezzel szemben az Istvánról
elnevezett körút – szent volt.

SZENT ISTVÁN NAPJA

Tiszteletlen szóval élve:
nagy banzáj volt, pompás hakni,
Pestre csődült a fél ország,
ünnepelni, de nem lakni!

SZENT ISTVÁN NAPI KÖRMENET

Az volt ám a felvonulás!
Zászló lengett, gyertya égett...
Jött egy század lovasrendőr
(persze, csak a pompa végett).

A SZENT JOBB

Én még láttam a Szent Jobbot,
s lelkem ma is czért balhéz,
hogy e szegény haza sorsát
mint tolta el a sok balkéz.

Fülöp György rajzai

SZILÁNKOK

ROKONOK

— Van egy gazdag nagynénim, aki alig várja, hogy örököljön utánam.

SZERELMI LEVELEZÉS

— Postás bácsi, hozott nekem valamit?
— Csak a szokásos szakítóleveleket.

KOCSMÁBAN

— Aki be akar rúgni igyekezzen, tíz perc múlva zárunk!

SZÍNÉSZSORS

— Ma végre enyém lett Edit, s este egy boldogtalan szerelmest kell játszanom.

BÖRTÖNBEN

— Ha jó magaviseletű rab leszek, tovább maradhatok? Nincs lakásom.

BARÁTI TANÁCS

— Vegye meg az új könyvemet, de mint jóbarátomnak ajánlom, a világért el ne olvassa a regényemet.

HIVATAL

— Kovács, magának olyan morcos ábrázata van, hogy maga foglalkozik majd az ügyfelekkel.

HELYZETFELISMERÉS

— Ilyen szülők mellett nekem nehéz gyerekkorom lesz.

ÉRDEKHÁZASSÁG

— Egy tűzoltóhoz mentem feleségül. Ha kigyullad a tévém, legyen ott egy szakember.

A GAZDAG EMBER

— Minden este lefekvés után az ágyban megszámolom az ezerforintosaimat. Mire végzek vele, reggel van. Ez jobban frissít, mint az alvás.

BÉKÜLÉS

— Megharagudtam a feleségemre. Kettéfűrészeltem a hitvesi ágyat. De azóta a fél ágyon alszunk mind a ketten.

FÉRFI DOLGOK

— Hozzám illő nőt sokat találnék, de nekem valami másféle kell.

SZEMTELENSÉG

— Kértem egy potyajegyet a színházba, de az első felvonás után visszakértem az árát.

RENDES ASSZONYKA

— A férjem üt, ver, én meg örülök, hogy egészséges és ilyen jó erőben van.

Galambos Szilveszter

A KALAP

A világsajtó annak idején számtalan cikkben elemezte a gumiparti diktátor, doktor Absoluto Zero táborszernagy bukását. A bukás okai felfoghatatlannak tűntek, hiszen doktor Absoluto Zero hatalma csúcsán állt; nem csak táborszernagyi rendfokozattal rendelkezett, de ő töltötte be az államelnöki és miniszterelnöki tisztséget is, éppen kevéssel bukása előtt választották meg nemzeti főgyógyszerésznek és az állami ménesek főigazgatójának, ezen kívül szilárdan kézbentartotta a sajtelosztás és a hadi sírgondozás ügyeit is. Most, annyi év elteltével talán már bevallhatom, hogy doktor Absoluto Zero bukását a világ nekem köszönheti, Kovács Egonnak, az egyszerű magyar képszerkesztőnek.

Akkoriban a „József körút 42/a" című hetilapnál dolgoztam, mely, mint a neve is jól mutatja, elsősorban a világpolitika nagy kérdéseivel foglalkozott. Az egyik lapindító értekezleten a szerkesztőm elébem dobot egy fotót.

— Mi ez, Kovács elvtárs?

Megnéztem közelebbről: egy hatszor kilences méretű fénykép volt, a gumiparti „Rizs és retek Párt" kongresszusának záróünnepségét ábrázolta, az elnökség közepén ott állt a Párt elnöke, maga doktor Absoluto Zero táborszernagy. Hirtelen már nem emlékszem, hogy melyik hírügynökségtől kaptuk ezt a felvételt.

— Mi van vele? — kérdeztem vissza.

— Nézd csak meg alaposabban, Kovács elvtárs!

Még tüzetesebben szemügyre vettem, de hiába, semmi különöset nem fedeztem fel rajta.

— Szerintem rendben van.

— Úgy, szóval szerinted rendben van?! És az nem tűnt fel neked, hogy az elnökség minden tagján van kalap, csak doktor Absoluto Zeron nincs?! Hogy képzeled, hogy mi egy ilyen képet leadunk? Mi, a magyar kormány félhivatalos hetilapja!

— Én még most sem értem, mi a baj ezzel a képpel!

— Mint tudhatod és láthatod: doktor Absoluto Zero abszolute kopasz, és pont rajta nincs kalap! mindenki azt fogja hinni, hogy gúnyolódunk vele! Azonnal retusálj rá egy kalapot — ne sajnáld a költségeket, legyen ez egy egészen elegáns kalap. Ja, és nagyíttasd is fel a képet, egy ilyen fontos eseményről nem hozhatunk egy levélbélyeg méretű fotót.

Nem volt nagy ügy, rajzoltam én már akkoriban katicabogárból pestisbacillust, tankból békegalambot is, elővettem mintának apám régi Eden-kalapját és rámásoltam doktor Absoluto Zero fejére, kicsit bő volt neki, épp hogy a fülei tartották meg. Aztán a kép hátára ráírtam a nyomdai utasítást, hogy nagyítsák fel a legnagyobb közölhető méretre; betöltötte az egész utolsó oldalt, csak alul maradt egy kis hely a lap impresszumának: „József körút 42/a. Külpolitikai hetilap. Kiadja: Esti Hajnal Lapkiadó vállalat. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza..."

Már a megjelenés napján kitört a botrány, tudniillik a sokszoros nagyítás kihozta, hogy doktor Absoluto Zeronak is volt kalapja, csak épp nem tette fel a fejére, hanem bizonyára tisztelgésül a kezében tartotta — így az általam rajzolttal együtt összesen két kalapja volt.

A szerkesztőm őrjöngött, de már nem volt mit tenni, a kiszállított példányokat már nem lehetett visszahozni az újságosoktól — csak abban bízhattunk, hogy senki sem fogja észreveni.

Másnap bevittek engem az Államvédelmi Hatóságra, a kihallgatást vezető tiszt mellett ott ült a gumiparti nagykövet és kérdezett tőlem valamit egy számomra teljesen idegen nyelven. Bamba arckifejezésem láttán a nagykövet kikelt magából és nekem támadt — ezúttal már magyarul.

— Csak nem akarja elhitetni velem, hogy nem beszéli a gumiparti nyelvet?!

— De, pontosan ez a helyzet.

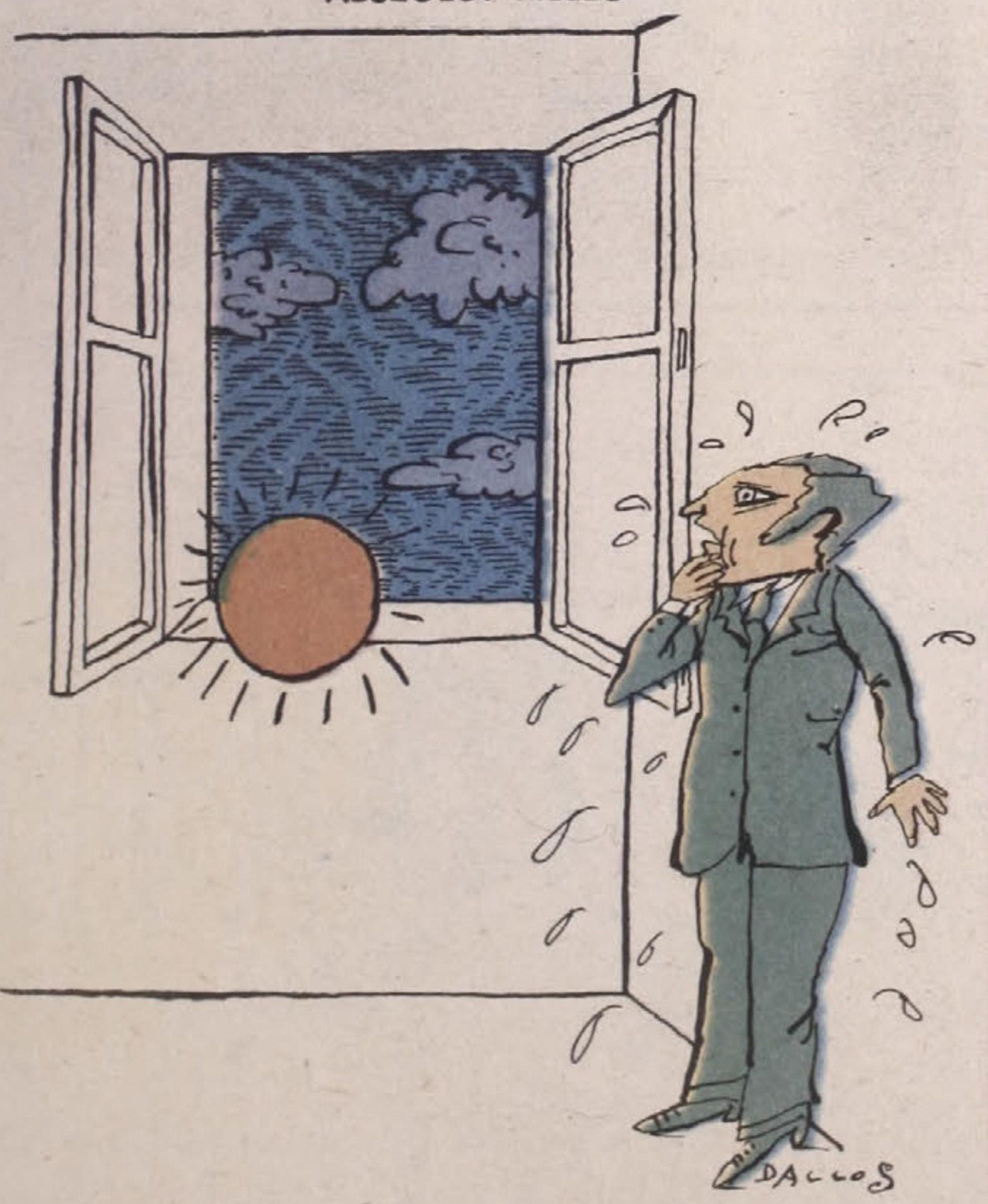
— Akkor honnan tudta, hogy a magyar „kétkulacsos" megjelölésnek nálunk a „kétkalapos" felel meg, és ez Gumiparton a legdurvább sértésnek számít?!

A börtönben aztán jutott időm elgondolkodni ezen. A későbbi kihallgatásokon aztán értesültem a további lavinaként halmozódó eseményekről is. Előbb csak néhány példányban jutott be Gumipartra a mi fotónk, az értelmiség ezentúl csak „alapos kalapos"-ként emlegette doktor Absoluto Zerot, de aztán a felvétel az ellenzék főerejének a „Se rizs, se retek Párt"-nak a kezébe került, óriási méretekben felnagyították és elterjesztették az egész országban. A forradalmárok — mintegy lobogóként használva — az alatt vonultak harcba; a kezdetleges nyomdai körülmények folytán a szerkesztőségi impresszumot nem tudták kiretusálni, az egyszerűbb partizánok nemzetközi forradalmi eskünek tartották a szöveget, a reggeli zászlófelvonások alkalmából kórusban tettek fogadalmat: „Kiadja az Esti Hajnal Lapkiadó vállalat. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza...!

Aztán, kevéssel később, doktor Absoluto Zero táborszernagy meghalt tüdőgyulladásban, melyet egy különösen hideg géppisztolysorozat váltott ki nála, a temetésen valamennyi párthíve levett kalappal tisztelgett a sírnál. Én akkor már szabadlábon voltam, de a helyettesemet kértem meg, hogy adja le ezt a felvételt.

Moldova György

ABSZOLÚT MELEG

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Vidéki vásáron egy kókler a kutyáját mutogatja. A kutya előtt egy nagy könyv van kinyitva és a kókler egyre kiabálja:

— Mélyen tisztelt publikum! Itt látható a világ leghíresebb kutyája, amelyik könyvből tud olvasni!

Mikor már sokan gyűltek be a bódéjába, valaki türelmetlenül kiabálja:

— Halljuk a kutyát!

— Ja, hallani nem lehet, kérem — mondja a kókler —, mert ez a kutya csak olvasni tud, de beszélni nem!

SZUPER NEMZETKÖZI HELY

— Tud itt valaki scifi-ül?

Kevesebbet költenek a külföldiek nálunk

BOSSZÚBÓL MI MÉG KEVESEBBET KÖLTÜNK NÁLUK

VENDÉGÜNK VOLT

LEONARD BERNSTEIN

(Z. Varga Csaba szoborkarikatúrája)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két férfi ül a kávéházban és újságot olvas. Egyszercsak megszólal az egyik:

— Olvasom, hogy elítéltek egy embert, mert négy felesége volt. Ezt nem értem. Minek kell valakinek négy feleség?

— Na hallja? — feleli a másik. — Ha egy megszökik, még mindig marad három.

— Na jó, de minek kell három?

— Nézze, ha egy elválik, még mindig marad kettő.

— Jó, jó — de minek kell kettő?

— Hátha az egyik meghal, a férj nem lesz özvegy, mert még mindig marad egy felesége.

— Értem kérem. De minek az az egy?

— Látja, ez én sem tudom.

tele-telex

— Nézze már meg Magdika, hova tűnhetett az a telex, ami miatt az újságíró elvtársak annyit molesztálják a tévét. Tudja, amiben felajánlották az angolok, meg az amik, hogy egyenesben közvetíthetjük azt a nagy rockkoncertet.

— Jaj, főnök, azt sem tudom, hogy áll a fejem. Kinek van ideje itt minden marhaságot elolvasni.

— Tudja, nem is lenne az olyan nagy baj, hogy elkallódott egy telex, csakhát azon a koncerten a szovjet rockos elvtársak is interpretáltak egy opuszt, és nem akarom, hogy az ügynek politikai színezetet adjanak, egy ártalmatlan kis mulasztás miatt.

— Mulasztás? Én hozzá se nyúltam azokhoz a rohadt levelekhez meg telexekhez, amit itt porosodnak az asztalon!

— Nézzük át a paksamétát, Magdika, hátha megtaláljuk!

— Ha akarja! Hol kezdjük? Alulról? Van itt egy pár régebbi levél is, itt van például az első. Nézze meg, főnök, ilyen marhaságokat írnak, hogy: „Feheruuaru rea meneh hodu utu rea...” Na tessék, most boldog? Hát egy ilyen hülye levéllel mit kezdjek?

— Ez valami reklámszöveg lehet. Biztosan a Fehérvár Áruház új szlogenje. Tudja, ahol mindig történik valami. Küldje fel a reklámosoknak!

— Aztán itt egy másik: „Latiatuc feleym zumtuchel mic vogmuk...” Hogy az embereknek mire van idejük!

— Ez valami lelkiző szöveg, küldjük fel Hajdú Jánosnak! Tovább!

— Na, ez a levél meg már fene tudja mióta rohad itt. Állítólag egy holló hozta Prágából. A címzett: valami Szilágyi Örzsébet. Ismeri, főnök? Nem a gyártáson dolgozik?

— Nem ismerem. Tegye a Szilágyi Jancsi postájába, fájjon az ő feje.

— Itt van egy másik. Ez meg valami notórius levelező Rodostóból. Az nem ott van, valahol a

Szelidi-tó mellett, főnök? Ott ahol a múltkor az árvizi riportnál, azt a klassz halászlét ettük?

— Hm. Feladó: Mikes. Küldje fel a „Szeszélyes évszakoknak”. Na, nézzük, mit találunk még?

— Várjon, felbontom ezt a borítékot is. Aszszongya: „Mit kíván a magyar nemzet?” Hát ez meg mi a csuda lehet?

— Ne törődjön vele, küldje fel az „Önök kérték” rovathoz.

— Aztán itt van a következő. Fúj, micsoda macskakaparás: „Mindent megfontoltam, mindent meggondoltam... mire lehullanak a levelek...”

— Micsoda unalmas stílus. Átiratni. Adja fel a dramaturgiának. Tovább.

— Ez is valami levél. Azt írja: „Főméltóságú Úr! Hullarablók lettünk...”

— Micsoda külteleki stílus! Hullarablók... azért tegye csak be a Szabó Laci fachjába. Van-e még valami?

— Ez meg valami... pro... proklamáció. Állítólag sürgősen be kellene olvasnunk!

— Na erről már úgyis lekéstünk. Majd legközelebb. Több nincs?

— Nincs, főnök. Csak még ez a 38 692 levél, de ez mind a Rózsa Gyurinak jött. Laskatök.

— Micsoda?

— Laskatök. Ez a legutóbbi képrejtvényünk megfejtése. Lö, meg a, Miska mínusz nem ti hanem mi, 5 fordítva, és egy nagy K. Laskatök.

— Más nincs?

— Nincs, csak ez az izé, de ezt nem tudom elolvasni.

— Hiszen ez az, amit kerestünk. A telex! Csak angolul van.

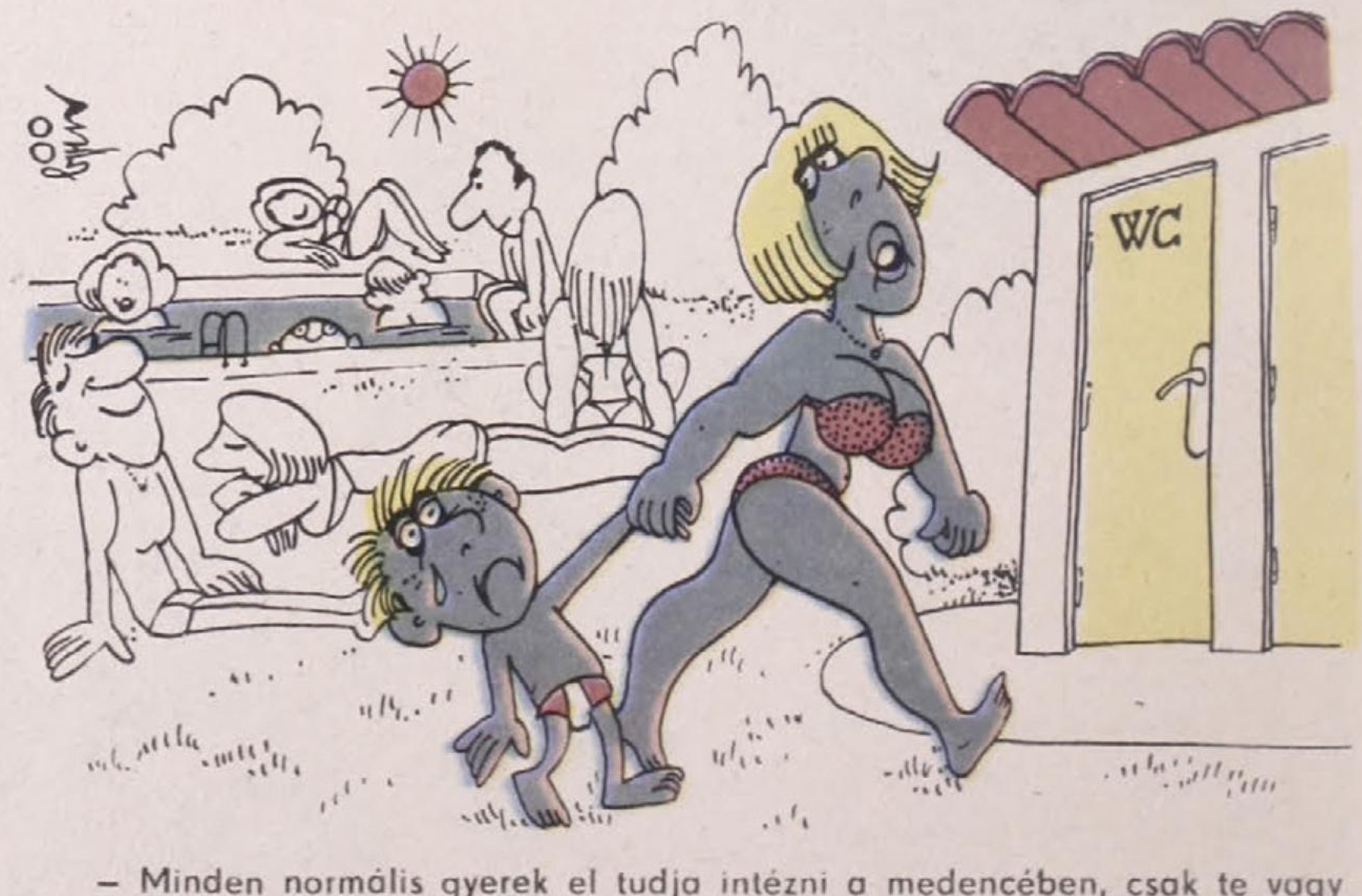
— Hja, úgy könnyű! Most balhé, lesz, főnök?

— Ugyan, Magdikám, miért lenne balhé? Most, hogy ezeket a leveleket átfutottuk, rájöttem, hogy fontosabb dolgokról is lemaradtunk, mint egy rockkoncert!

Trunkó Barnabás

HOGUTA

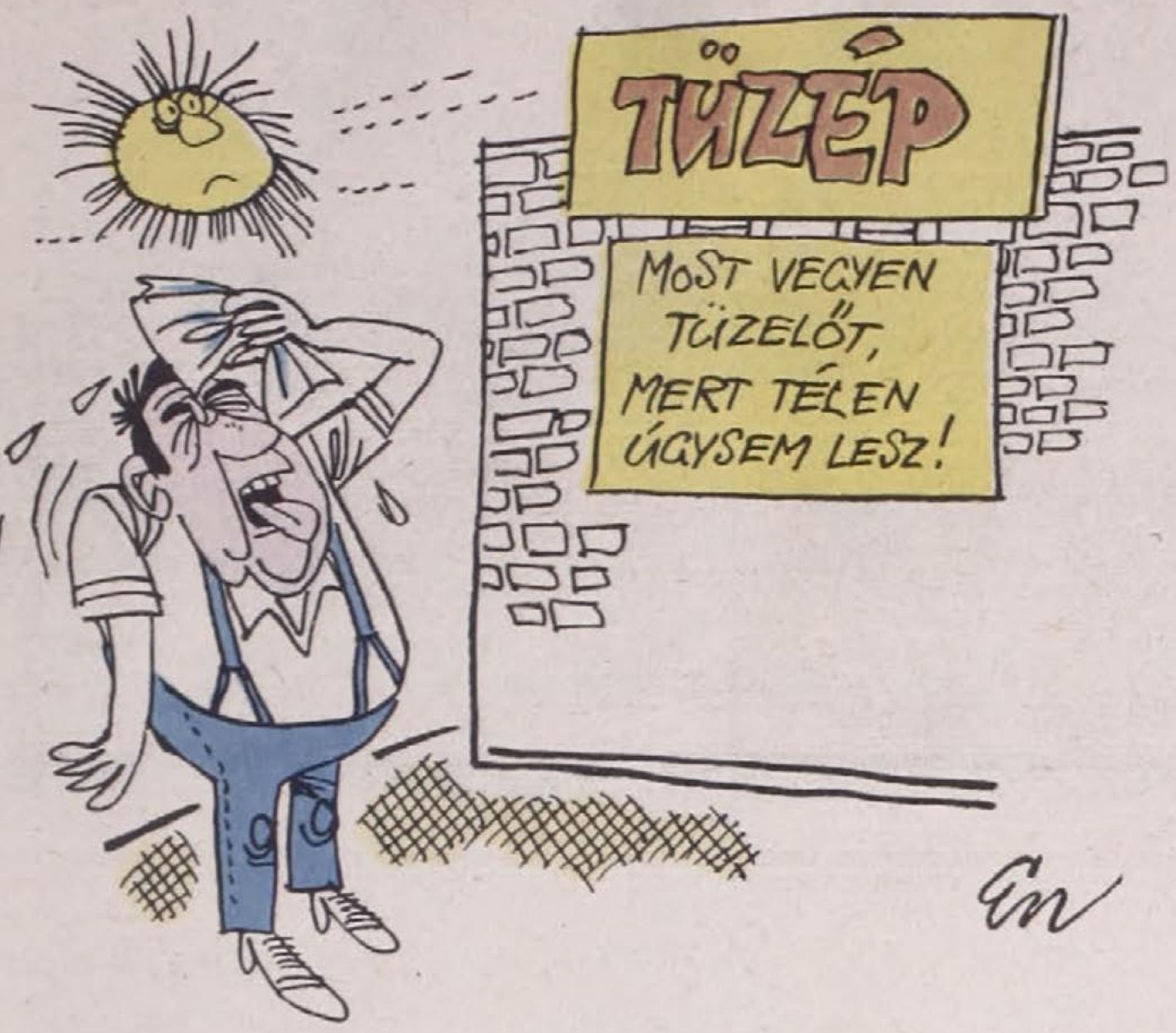
– Minden normális gyerek el tudja intézni a medencében, csak te vagy ilyen faksznis!

Tovább csökkent a vasúton utazók száma

ÚJ JELSZÓ: HÁTTAL A VASÚT FELÉ?

A vevő nem érti:

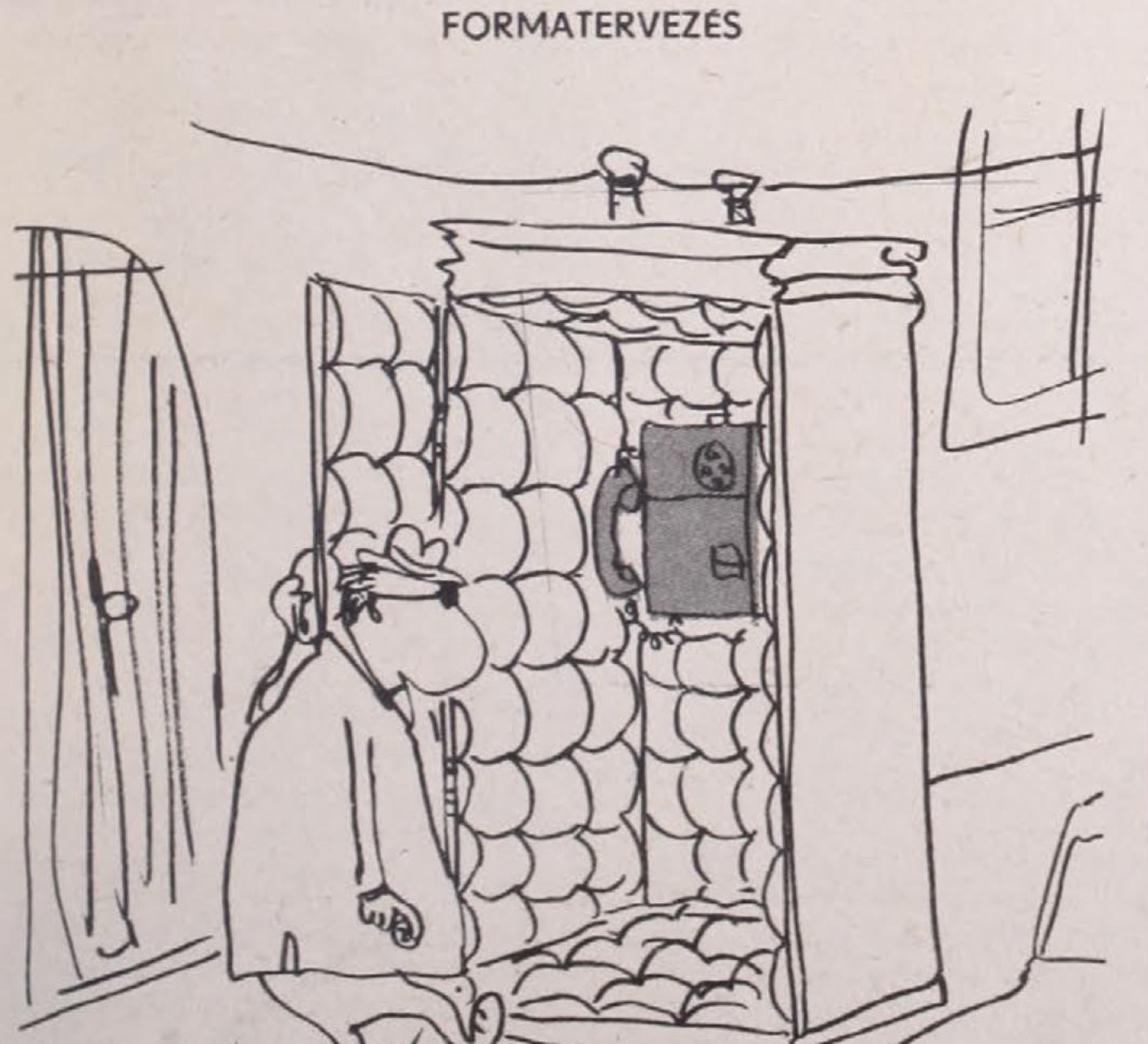
HA NINCS PAPRIKA, MITŐL PAPRIKÁS A HANGULAT?

– Pénz nincs nálam, de mit szólna egy építési engedélyhez a Balatonon?

FORMATERVEZÉS

SZEDD ÉS VIDD!

Autót ma nálunk úgy vásárol az ember, hogy kitölt egy papirost, befizet hetvenezer forintot, aztán nem történik semmi.

Minthogy azonban a vásárló is rohanó, kapkodó korunk gyermeke, öt esztendő sem telik bele és máris idegeskedni kezd egy kicsit. Összeszedi tehát a bátorságát, felölti a fia legjobb ruháját, bemegy a Szervhez és illedelmesen kezet csókol. Egy darabig kellemesen elcsevegnek erről-arról, időjárásról, egészségről, Fradiról, aztán a vásárló — mintha csak azért tenné, hogy a társalgás menetét ébren tartsa —, úgy mellékesen odaveti:

— Apropó, egy hosszú élet szorgos munkájával sikerült hetvenezer forintot összegyűjtenem.

— Brávó — mondja a Szerv és teljesen kenetteljes. — Méltó a munkás az ő bérére.

— Nagy igazság — gerjeszti magát lassacskán a vásárló. — Csakhogy aztán ezt a hetvenezret én befizettem önökhöz.

— Áhá — bólint a Szerv. — Van ilyen. Istenkém, úr adta, úr elvette, áldassék az ő szent neve.

— Pontosan — bólintgat a vásárló, de már kezd összeszorulni a gégéje. — De autót, azt nem kaptam.

— Bizony, bizony — érez együtt a Szerv. — Néha-néha ilyesmi is megesik. Elvétve. Olykor-olykor. Sokat mondok, ha évente harminc-negyvenezer esetben. Tudja, hogy van ez. Mi ennyit rendelünk, a partner meg ennyit szállít.

— Most már csak azt kell tisztázni — túrázik fel a vásárló pulzusa —, hogy mennyi az az ennyi és mennyi az az annyi.

— Egyszerű példával megvilágíthatom. Mintha azt mondanám: ég és föld. Ugyanis a partner minket szeret, de a tőkés piacra szállít.

— Akkor hívja fel a partnert és mondja neki azt, hogy teringettét és, hogy hét meg a nyolc.

— Tudja mit? — megy át morcosba a Szerv. — Hívja fel őt maga és mondja meg neki maga!

A vásárló kikel magából, akár egy esőkabátos matrjoska-baba, lilán lüktető fülekkel távozik, ám a pitvarban lestoppolja egy rókaarcú fiatalember.

— Hallom, uraságod autót óhajt vásárolni. Engedje meg, hogy felajánljam a „Kis kocsi, nagy kocsi nem ugat hiába" márkajelű" autóértékesítési géemkánk szolgálatait.

— Affenét — tér vissza az élők sorába a vásárló. — Maguknál tényleg szerezhet kocsit az ember?

— Micsoda beszéd az! — héjjázik fenn a fiatalember. — Ezerféleképpen. Felhívom figyelmét a „Szedd és vidd" akciónkra. Módszerünket a rézmázi Vörös Ultimó kajszikampányától vettük kölcsön. Bizonyára méltóztatott hallani róla. Az ember a vállára vet egy nyolcméteres létrát Újpalotán, sétál vele kétszáz kilométert, magvas artistamutatványok sorozatával leszedi magának a barackot, aztán befizet érte kilónként tizenhárom forintot és máris kirázhatja a hatnapos kólika. Nos, nálunk nagyjából ugyanez van, persze kólika nélkül. Uraságod befizet nekünk hetvenezer forintot, aztán olyan autót épít magának, amilyet csak akar.

— Én, autót? Miből?

— Felesleges kérdés. Mi demokratikus cég vagyunk, semmiféle feltételt nem szabunk. Uraságod abból építi az autóját, amiből csak akarja.

— És ezért még én fizessek hetvenezer forintot?

— De kérem, csak nem képzeli uraságod, hogy bárhol is ingyen juthat autóhoz? Jó, már látom, ez a megoldás nem nyerte el az ön tetszését. Annyi baj legyen, van másik. Teszem azt uraságod befizet nekünk hetvenezer forintot és ezért az összegért rögtön kap egy...

— ... egy autót?!

— Egy asztalt.

— Egy asztalt?!

— Egy asztalt. Uraságod minden nap befárad hozzánk és jogában áll tizenkettőtől fél egyig egyhuzamban verni az asztalt: mi lesz a kocsimmal? mi lesz a kocsimmal? Jó, látom, önnek ez sem tetszik igazán. Nem baj, van másik. A totális megoldás.

— Totális megoldás? Ez annyit jelent, hogy mégis kapok kocsit?

— Kocsit azt nem kap uraságod, de csak ötvenezret kell befizetnie.

A vásárlót ebben a pillanatban kezdte rázni a sírógörcs.

— Jól van! — zokogta. — Akkor már nem is kell autó. Majd közlekedek, ahogy tudok. Veszek magamnak egy... egy... Mi az, maga meg mit röhög?

— Hihihiii — vonyított a rókaarcú fiatalember. — Hoháháhuuu! Hát nem olvasta, hogy elsejétől drágább lett a kerékpár?

Peterdi Pál

IRÁNYÍTÁS-TECHNIKA

MINDEN ÜNNEP 3 NAPIG TART

AUGUSZTUS

18 ILONA VASÁRNAP	19 HUBA HÉTFŐ	20 ALKOTMÁNY ÜNNEP KEDD

NOVEMBER

7 OKT. SZOC. FORR. CSÜTÖRTÖK	8 ZSOMBOR PÉNTEK	9 TIVADAR SZOMBAT

DECEMBER

24 ÁDÁM ÉVA KEDD	25 KARÁCSONY SZERDA	26 KARÁCSONY CSÜTÖRTÖK

– Anyukám, kettőre megjövünk a strandról, addigra legyen kész az ebéd!

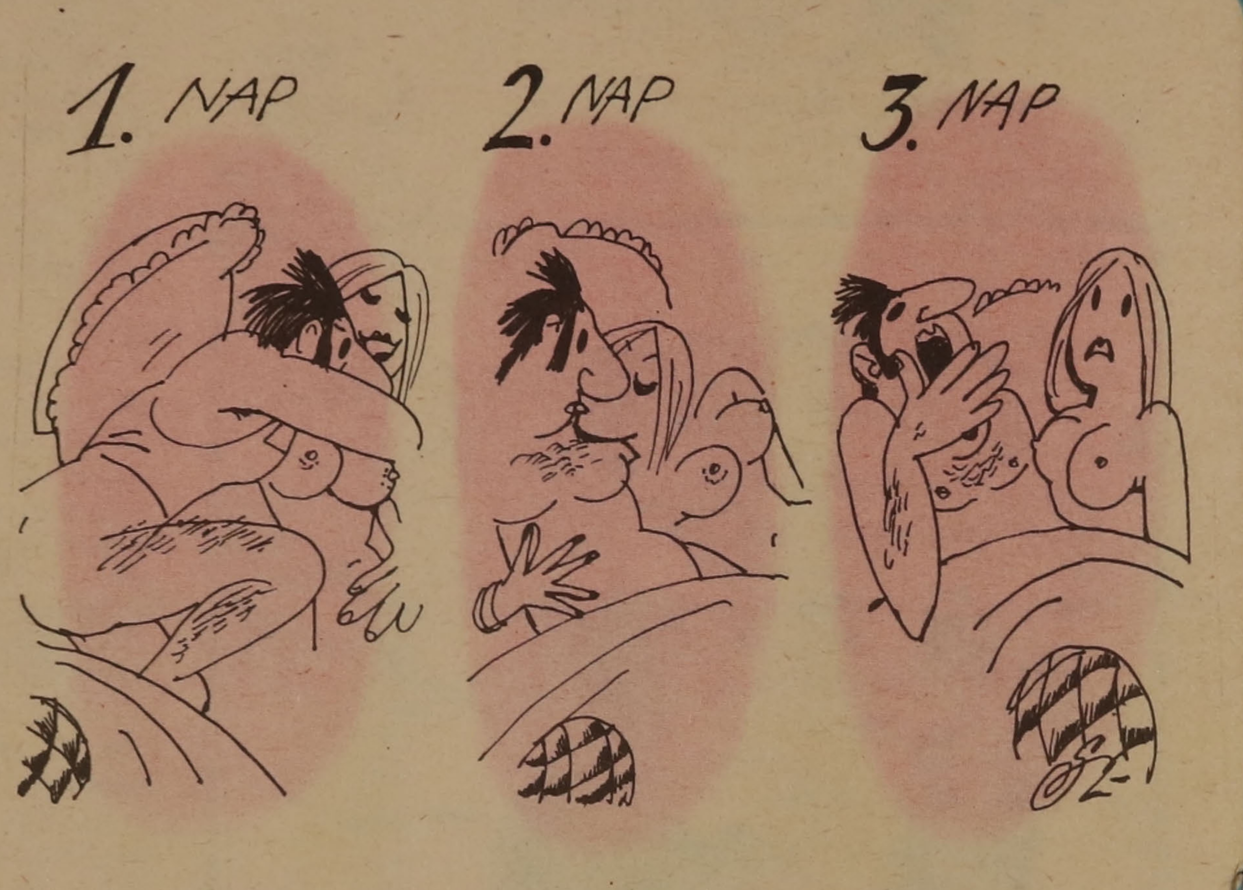
– Miért mondja, hogy nem készültünk fel a háromnapos ünnepre?!

– Az M–7-esen szezonban csak egy napig tart.

– Ha az állam cserélgetheti a napokat, egyszer én is előrehozhatom szerdára a szombatot.

ÜNNEPI PANASZOK

3 ncpig sütök, főzök 3 napig javítom a vityillót 3 napig nevelnek

EGYÜTT A CSALÁD

Ritka alkalom, hogy rohanó életünk sodró lendületű lüktetése közepette három napig együtt lehet a család. Hát még ha az a család olyan, mint Csalárdék, vagy legalább majdnem olyan.

Csalárdék — Tibor és Anna — már évek óta várták a kedvező alkalmat, hogy méltó módon ünnepelhessék meg az egyik nagyszülő saját kérésére történt nyugdíjaztatásának hatodik évfordulóját. Még a kis trónörökös — akit a családi hagyományokra való tekintettel Rudolfnak neveztek el — sem tudta palástolni izgalmát: talán a nagy meleg hatására, de kijelentette, hogyha megnő, szénégető lesz, vagy álmoskönyv, ha az előbbi esetleg nem sikerülne.

A családi ünnep díszvendégének Orangután néni ígérkezett, aki egyenesen Amerikából érkezett, s már a repülőtéren leszögezte: jöttem megnézni a *bjutifult*, Budapest szép, az emberek kedvesek, az utcák pedig nedvesek.

A fő problémát az okozta, vajon össze lehet-e ereszteni Orangután nénit Zuzmó tantival? Zuzmó tanti, aki egy krokodilkönny-lepárló kisiparossal élt együtt szimbiózisban, évtizedekkel ezelőtt egy vállalati rendezvényen úgy rátaposott Orangután néni lábára, hogy az fájdalmában egyenesen Amerikáig tántorgott. Ha hinni lehet a messziről érkezett híreknek, azóta már valamelyest meg tud állni a saját lábán, de a megrázkódtatást sohasem tudta igazán kiheverni; ha csak meghallja Zuzmó tanti nevét, feláll a hátán a szőr, ami ugye az ő pozíciójában egyáltalán nem mindegy. (Még szerencse, hogy Orangután néni krónikusan süket, így azután sohasem hallja meg Zuzmó tanti nevét!)

Csalárdék ünnepi megemlékezésén, az ismerősökön és a családtagokon kívül résztvett még négy unokaöccs, három keresztlány és egy lámpaoszlop, utóbbi tévedésből kapott meghívást, de nem volt szíve visszautasítani.

A jó hangulatú háromnapos ünnep első hat perce veszekedés nélkül telt el; elcsattant egy-egy kisebb jelentőségű pofon — ezeket Rudolf és az egyik keresztlány kapta, mert szemeztek —, máskülönben az események a maguk vájta mederben haladtak.

Csalárd Tibor éppen a hatodik csapást mérte leveseskanalával a gulyással teli tányérban, amikor elszabadult a pokol. Az egyik unokaöccs — ő volt az Orangután-vagyon várományosa — állítólag nagyobbat harapott egy szelet húsba, mint azt Zuzmó tanti élettársa elvárta volna. A kiváló krokodilkönny-lepárló kisiparos, fölöttébb furcsállotta a dolgot és az említett unokaöccsöt leöntötte egy tál levessel.

Az ünnepségből még két és fél nap volt hátra, amikor az unokaöccs akcióba lépett. Behozott a

konyhából egy macskát — Anna asszony mindig tartott néhányat, hogy ha kell, kéznél legyenek — és fenyegetően nyávogtatta. A kis Rudolf, aki nem volt ilyen jelenetekhez hozzászokva, azonnal sírni kezdett, ez viszont Zuzmó tanti élettársát irritálta, aki azt hitte, hogy az ő krokodiljai rovására tört el a gyermekben a mécses.

Anna asszony próbálta valahogyan menteni a helyzetet — végből behozta a második fogást —, de ez sem sokat segített; néhány percig csöndben, de dühösen ettek. Ezek voltak az erőgyűjtés percei. A leggyorsabban Orangután néni nyelt, nemhiába érkezett Amerikából, megnézni a bjutifult. Miután levegőhöz jutott, azonnal kifogásolni kezdte a házigazda nyakkendőjének színét, a televízió műsorát és hazánk államformáját. (Ezt a jelenlevők egyemberként visszautasították.)

Az éjszaka viszonylag nyugodtan telt — két könnyebb fejsérülés —, de másnap már nem is álltak szóba egymással, mindenki némán, elszántan verekedett. Egy darabig csak a könnyebb harci eszközöket — konyhakredenc, sámli, hátvakaró — alkalmazták, de délután, az ebéd elfogyasztása után nem sokkal Zuzmó tanti élettársa már a nehéztüzérséget is csatába szólította; egy öngyilkos mozdulattal magával rántotta az előszobaszőnyeget, és — nem törődve azzal, hogy még nem fizették ki az OTP-részleteket — rohamra indult.

A családi együttlét harmadik napja a pihenés jegyében telt; itt-ott még elcsattant egy ütleg, ám igazából már mindenki a közelgő munkanapra gondolt.

Föld S. Péter

BEVÁSÁRLÓ KÖRÚT

– Zavarjátok el innét ezt a fickót, mert nem állok jót magamért!

JÖVŐRE UGYANÍGY:

MÁRCIUS:

29 AUGUSZTA SZOMBAT	30 HÚSVÉT VASÁRNAP	31 HÚSVÉT HÉTFŐ

ÁPRILIS:

4 FELSZAB. ÜNNEPE PÉNTEK	5 VINCE SZOMBAT	6 VILMOS VASÁRNAP

MÁJUS:

1 MUNKA ÜNN. CSÜTÖRTÖK	2 ZSIGMOND PÉNTEK	3 TIMEA, IRMA SZOMBAT

ELMENT A HARMADIK IS...

Az itt következő jelenet a hetvenes évek első felében hangzott el a rádiókabaréban. Akkor jöttek divatba a Zsigulik, s akkor folyt a tévében a népszerű Kicsoda? — Micsoda? című vetélkedő.

A Lada névre átbérmált Zsigák ma is vígan futkosnak a pesti utcán, ahonnan sajnálatosan hiányoznak már e paródia-játék szerzői, előadói. Elsőként Ősz Ferenc köszönt el, majd Somogyi Pál búcsúzott csendben. És most elment a harmadik játékos is...

Soós Andrástól, 64 éves korában elhunyt kollégánktól, barátunktól búcsúzunk e jelenet közlésével.

ŐSZ FERENC–SOMOGYI PÁL–SOÓS ANDRÁS:

KICSUDA-MICSUDA?

ŐSZ: Valami tavaszi dolgot kellene feladni.

SOÓS: Tavaszi liptói túró, újhagymával.

ŐSZ: Nem szeretem a hagymát. Olyat adjunk fel, ami a levegőben van.

SOÓS: Az újhagyma illata.

ŐSZ: Adjunk fel egy madarat, az biztos van a levegőben.

SOÓS: Fecske.

ŐSZ: Az jó.

SOÓS: Nem olyan régen érkezett, és mindenki örült neki.

ŐSZ: Külföldről jött?

SOÓS: Igen.

ŐSZ: Vonaton?

SOÓS: Nem. Repült.

ŐSZ: Megvan: Jegorov, az űrhajós.

SOÓS: Nem. Különben is ez újra elmegy. Tavasszal jön, ősszel megy.

ŐSZ: Értem. És itt költ.

SOÓS: Igen.

ŐSZ: Idegenbe szakadt hazánkfia.

SOÓS: Nem ember...

ŐSZ: Hát azért nem kell így beszélni róluk.. Sokan csak megtévedtek, vagy kitántorogtak. Na, térjünk vissza a tárgyunkhoz.

SOÓS: Jó, onnan kezdd, hogy élőlény.

ŐSZ: Azt mondtad, hogy a telet sosem tölti itthon?

SOÓS: Melegebb éghajlatra költözik.

ŐSZ: Mert melegebb éghajlatra küldik?

SOÓS: Nem küldik, repül!

ŐSZ: Szóval kirúgják!

SOÓS: Nem. Mondom, hogy madár.

ŐSZ: És magától repül?

SOÓS: Igen.

ŐSZ: Az építőiparban dolgozik?

SOÓS: Is.

ŐSZ: Akkor vándormadár.

SOÓS: Vándormadár, és sárból épít az eresz alá!

ŐSZ: Értem. Emeletráépítést vállal. Bombaüzlet.

SOÓS: Nem. Figyelj ide. Ha felnézel a szép kék tavaszi égre, akkor láthatod.

ŐSZ: Fekete?

SOÓS: Igen.

ŐSZ: Korom.

SOÓS: Nem korom, és ha jön az eső, alacsonyan száll.

ŐSZ: A saláta ára.

SOÓS: Nem. Jellegzetesen hozzátartozik a magyar faluhoz. Majd minden ház tetején megtalálhatod.

ŐSZ: Tévéantenna.

SOÓS: Az neked repül?

ŐSZ: Hát ha vihar van...? Mondd, ez a madár hozza a gyereket?

SOÓS: Nem gólya, de a nyom jó. Számos népdalban szerepel.

ŐSZ: Megvan! „Hej tillárom, tillárom!"

SOÓS: Az milyen madár?

ŐSZ: Valami olyasmi, mint a gácsnyakú golyvás henyőke. Kitaláltam?

SOÓS: Nem. Közmondásban is szerepel. Azt mondják, hogy „egy ilyen nem csinál nyarat".

ŐSZ: Meteorológus.

SOÓS: Nem. Cigarettát is neveztek el róla.

ŐSZ: Ötéves terv.

SOÓS: Mondtam, hogy egy madárról van szó!

ŐSZ: Daru. Az madár is, cigaretta is...

SOÓS: Ez filteres.

ŐSZ: Ki látott már filteres madarat?!

SOÓS: A cigaretta filteres! Figyelj ide! Egy jól tejelő háziállatunk nevét mondd f-fel!

ŐSZ: Fehén.

SOÓS: A kecskét mondd f-fel!

ŐSZ: Kefke! Ide figyelj, engem hiába provokálsz, én most juszt se találom ki! Ne gondolja senki, hogy bunda van a dologban. És most mit csinálsz, mert ilyen még nem volt?!

SOÓS: Nem jövök zavarba, egyszerűen megkérdezem az itt jelenlevőket, vállalkozik-e valaki arra, hogy egy percen belül megfejti a fecskét? Látod, már jön is Somogyi...

SOMOGYI: *(be)* Én megfejtem!

SOÓS: Szerintem új kérdés kell. Adja fel Somogyi, én ugyis szeretnék lelépni...

ŐSZ: Hová?

SOÓS: Rákérdezhetsz.

ŐSZ: Zsuga?

SOÓS: Stimmel. A viszontlátásra!

SOMOGYI: Hát legyen a feladvány, mondjuk... mondjuk a Zsiguli.

ŐSZ: Jó.

SOMOGYI: Honnan tudod, hogy jó, ültél benne?

ŐSZ: A kérdésre mondtam, hogy jó. Kezdd el a kérdezést.

SOMOGYI: Tárgy?

ŐSZ: Igen.

SOMOGYI: A zsebemben elfér?

ŐSZ: Nem.

SOMOGYI: Valakinek a valamije?

ŐSZ: Nem.

SOMOGYI: Személy?

ŐSZ: Már tisztáztuk, hogy tárgy.

SOMOGYI: Mármint, hogy személygépkocsi, mert akkor személy is...

ŐSZ: Akkor se személy! Akkor Zsiga lenne.

SOMOGYI: Tehát becézve tárgy?

ŐSZ: Kérdezzél pontosabban.

SOMOGYI: Ha gügyögök vele, tárgy?

ŐSZ: Ha ordítozol vele, akkor is tárgy!

SOMOGYI: Na jó. Ez a tárgy közismert?

ŐSZ: Igen.

SOMOGYI: Én ismerem?

ŐSZ: Igen.

SOMOGYI: A Fiát is?

ŐSZ: Neki nincs fia.

SOMOGYI: Tudom. Ez az első eset a világon, amikor nem ő csinálta a fiát, hanem megfordítva...!

ŐSZ: Térj vissza a tárgyra!

SOMOGYI: Tárgynál vagyok! Kérdezek. Jobb, mint a Bandi?

ŐSZ: Milyen Bandi?

SOMOGYI: A Trabandi...

ŐSZ: Légy szíves, ne hülyéskedj. Ahelyett, hogy megköszönnéd, hogy bevettek a játékba...

SOMOGYI: Merci...

ŐSZ: Nem kell, hogy megköszönd...

SOMOGYI: Nem is köszönet volt. Rákérdeztem az autómárkára: Merci?

ŐSZ: Nem.

SOMOGYI: És nem volt benne köszönet?

ŐSZ: Nem!

SOMOGYI: Akkor ez a jármű a 12-es autóbusz. Abban sincs köszönet...

ŐSZ: Várj, cserélünk, most majd én kérdezek, akkor egykettőre kitaláljuk. Tehát: mozog?

SOMOGYI: Igen. És éles, több szólamú hangja van...

ŐSZ: Akkor a nagynénikém is lehetne, annak van olyan hangja! Nyomon vagyok! Piros lámpája is van?

SOMOGYI: Azt hiszem, rossz nyomon vagy.

ŐSZ: Neem... Na, ide figyelj, az utacasarkon megáll és pislog az egyik szemével...

SOMOGYI: Kisfiam, ez nem nyugati áru.

ŐSZ: Keleti?

SOMOGYI: Na, ide figyelj. Mikesnek már lesz a nyáron, és ebből a járműből fog vidáman integetni nekünk...

ŐSZ: Megvan! A 6-os villamos.

SOMOGYI: Nem jó a válasz.

ŐSZ: A válasz jó, mert ahogy én a Merkur vállalatot ismerem, akkor Mikes abból a Zsiguliból jó, ha Mikulásra integet nekünk!

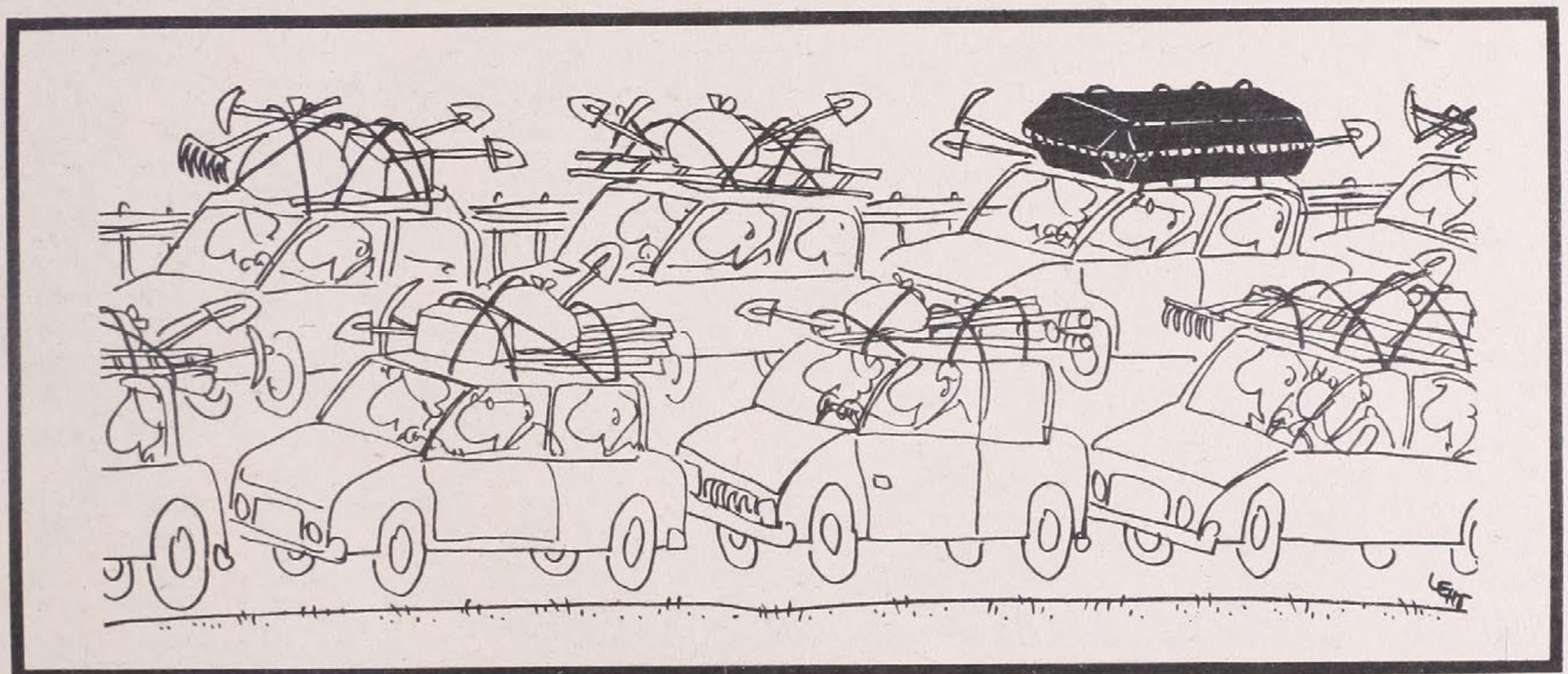

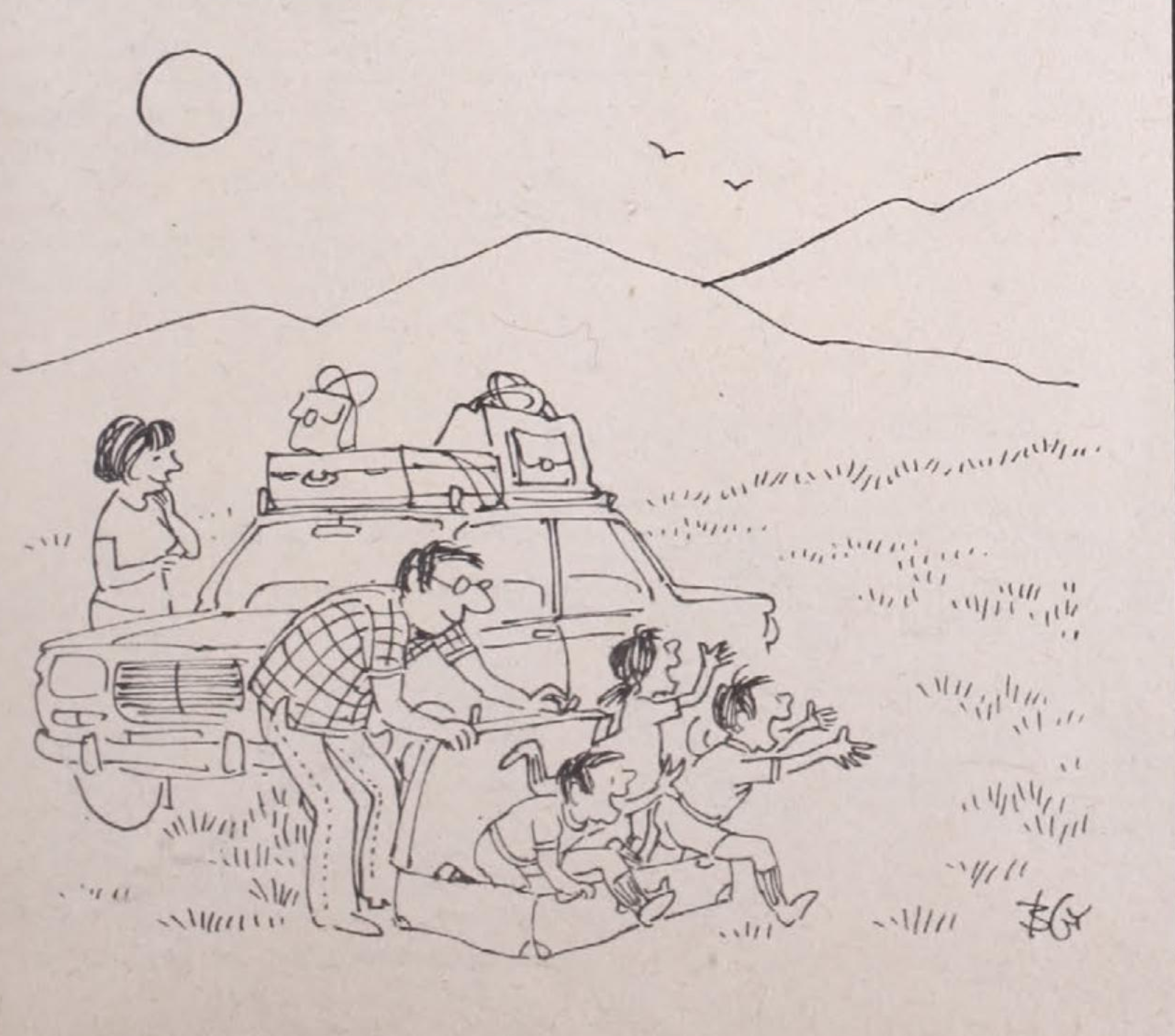

KIRUCCANÁS

HEGEDÜS
VÁRNAI
FÜLÖP
LEHOCZKI
BRENNER
BALÁZS-PIRI

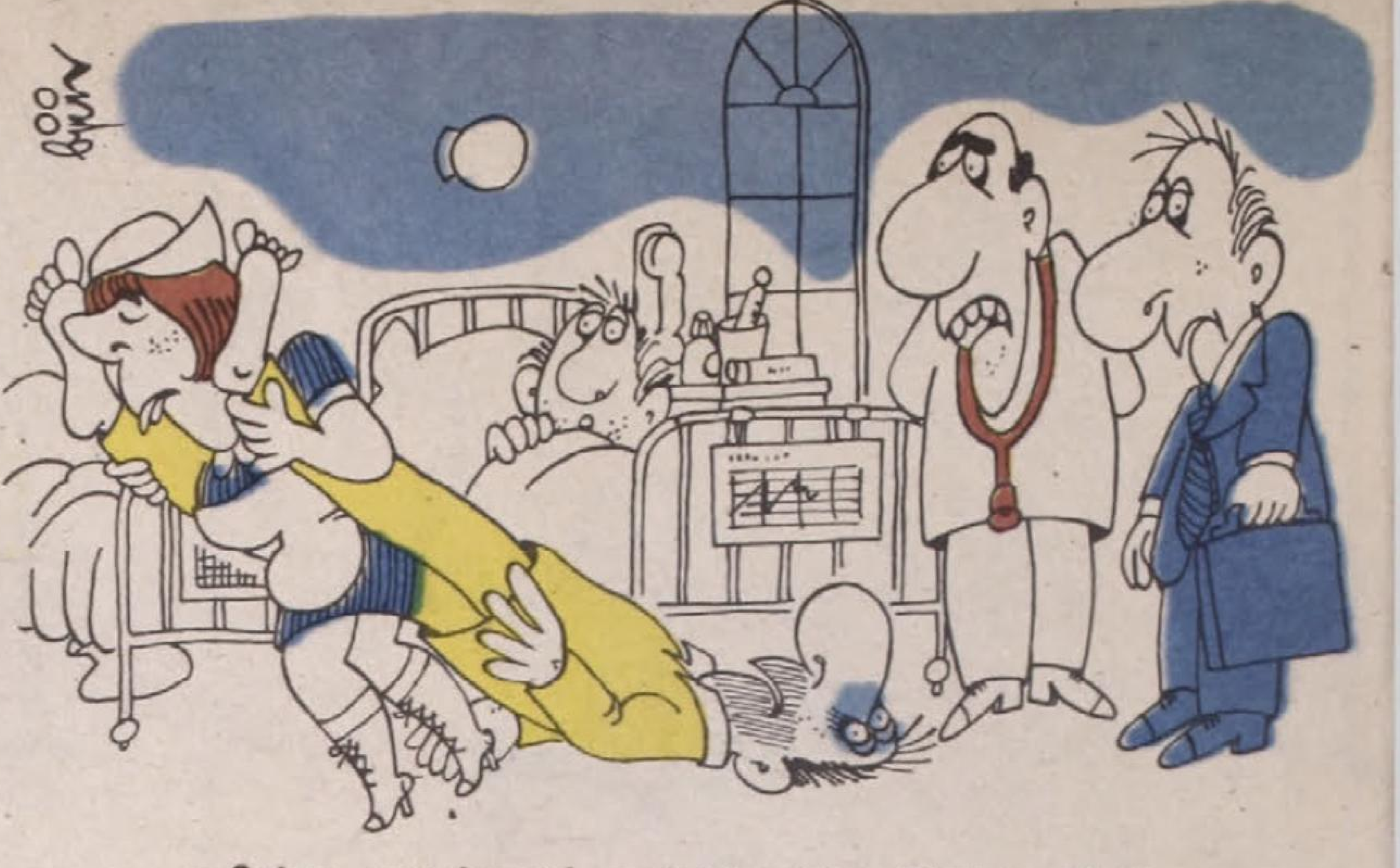

SPORT IRÁNTI ÉRDEKLŐDÉS

– Mennyit fizet ez a tizenegyes?

– Sajnos, nem kapunk, csak képesítés nélküli ápolónőt...

NYUGATON A HELYZETEM VÁLTOZÓ

PECH

Az Azúr-parton portyázva természetesen nem mulasztottam el, hogy az idegenforgalmi nevezetességek mellett — vagy között? — megtekintsem a közszemlére kitett női keblek gazdag nemzetközi választékát. De amikor hazatérve eldicsekedtem volna irigylésre méltó megfigyeléseimmel, barátaim imigyen hűtötték le lelkesedésemet:

— Ezért igazán kár volt olyan messzire utaznod. Időközben több pesti strandon engedélyezték a monokinis fürdőzést.

Ennél nagyobb pechje csak annak az ismerős fiatalasszonynak volt, akit a minap hiába kínáltam székkel, az istennek sem akart leülni. Végül zavartan bevallotta, hogy előzőleg nudista strandon napozott...

SZÁLLODA

Nehéz elképzelni bosszantóbb helyzetet, mint amikor a drágán kivett szállodai szobában nem hagyják aludni az embert. Toulouse-ban így jártam. De honnan tudhattam volna előre, hogy a helyi rögbicsapat — a tavalyi országos bajnok — éppen azon a napon arat elsöprő győzelmet a rivális Toulon csapatával szemben? Honnan tudhattam volna továbbá, hogy a toulouse-i szurkolók egész éjjel fülsiketítő kürtkoncerttel fogják ünnepelni kedvenc csapatukat?

Eszembe jutott a szintén drága, de csendes, kényelmes cannes-i szálloda, és felsóhajtottam: milyen szerencse, hogy egy filmsiker sohasem vált ki ilyen lármás indulatokat.

SAINT-TROPEZ

Anyit hallottam, olvastam Saint-Tropez-ról, hogy vállaltam a jelentéktelennek tetsző kitérőt. Nem tudhattam, hogy oda—vissza hosszú órákat fogok veszíteni az egyik útszakasz javítása miatt. De ez még semmi. A szembejövő autók felverték a frissen aszfaltozott útról a kőzúzalékot — és vele együtt a kátrányt, amely majdnem feketére festette világos színű kocsim oldalát és elejét. Most Saint-Tropez miatt azzal töltöm szabad óráimat, hogy kátrányoldót keresek a pesti háztartási és autósboltokban egyelőre sikertelenül.

Így lett belőlem kátrányos helyzetű dolgozó.

FRANCIA RENDŐR

Látva, hogy a bonyolult útkereszteződésnél a menetirányt tanulmányozom, odajött hozzám és udvariasan elmagyarázta, hogyan jutok el a Gironde-parti városkába. De ezzel nem érte be. Szakavatott idegenvezetőként felsorolta a város nevezetességeit, a különböző kategóriájú szállodákat és felhívta a figyelmünket a bordeaux-i borkóstolókra. És csak a barátságos búcsúvétel után jegyezte meg: „Franciaországban egyébként kötelező a biztonsági öv használata."

OSZTRÁK RENDŐR

Salzburgból Bécs felé tartottam, amikor az útjavítás miatt egy sávra szűkülő sztrádán megállít intett a rendőr. Közölte, hogy túlléptem a megengedett sebességet, és ezért száz schilling büntetést kell fizetnem. „Előttem és utánam több száz nyugatnémet kocsi robogott hasonló sebességgel — mentegetőztem. — Rájuk nem vonatkozik a korlátozás?" Megjegyzésemet elengedte a füle mellett, s bár a büntetési tarifa dollárban és márkában is szerepelt a listáján, az én rendőröm ragaszkodott az osztrák schillinghez. Olyannyira, hogy elkísért a közeli benzinkúthoz, ahol valutabeváltással is foglalkoznak. Kifizettem a büntetést, megkaptam a nyugtát, és visszatértünk a sztrádára.

— Most már elhiszi, hogy nem kivételezünk a magyarokkal? — kérdezte.

Kénytelen voltam elhinni, mert időközben több nyugatnémet autó is csatlakozott az enyémhez.

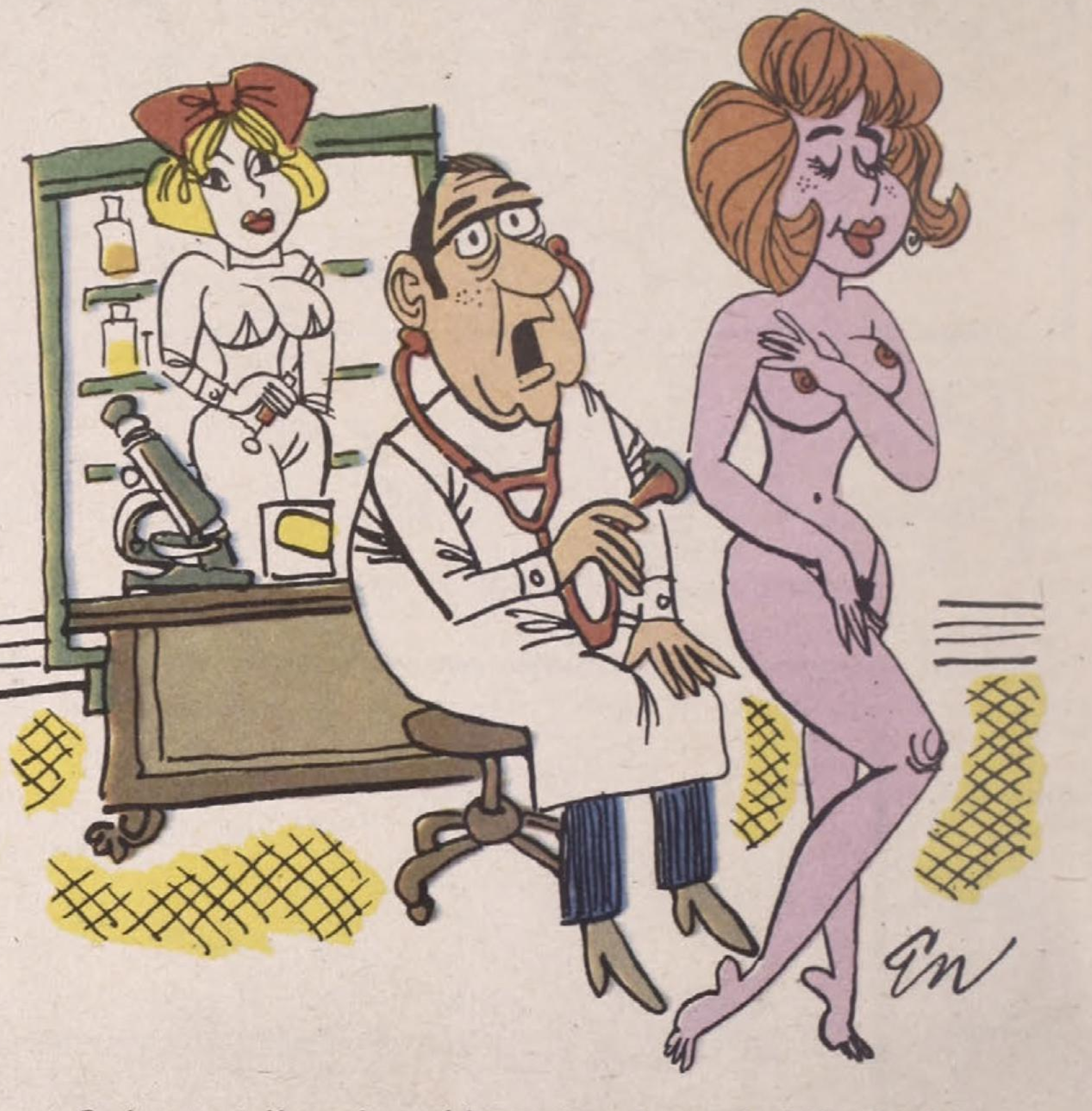
HANGOS ÉTLAP

Egy müncheni vendéglő teraszán azon töprengtem, mit is rendeljek ebédre, amikor a sürgő-forgó pincérnő bekiáltott a konyhába, így, magyarul:

— Egy bablevest a Pistának!

— És egy másikat nekem — adtam fel a rendelést. A probléma megoldódott.

Bücz Sándor

– Csak semmi álszemérem. Láttam én már magát Délegyházán!

— Mégiscsak lehetetlenség — zsémbeskedik Kovács —, hogy soha semmit sem találok meg a lakásomban.

— Hányszor mondjam neked, Tivadar — sértődik meg a felesége —, hogy ne mondd azt „lakásom", hanem azt, hogy „lakásunk". Mit is keresel?

— Hát... izé... — szeppen meg Kovács —, a csíkos alsónadrágunkat...

EXPORT-ÖTLET

– Most kéne gyorsan megépíteni a Barátság Borvezetéket Burgenlandba!

AZ OLVASÓ OLDALA

MEGNYÍLIK A BOLHAPIAC

Ezennel meghirdetjük a Ludas Matyi bolhapiacát. Közvetítésünkkel elcserélheti megunt leanderét egy már régóta áhított tacskó-vizsla keverékkutyára, az egész család által kinőtt gyerekkádat ceyloni útikönyvre, és sok mindent valami másra. Kegyvesztett kincseit ajándékba is fölkínálhatja. Ha valamire régóta vadászik, talán segíthetünk puskavégre kapni.

Ajánlatait, kívánságait levélben kérjük (pontos címmel, ha van, telefonszámmal). A közhírré tétetett holmik után munkanapokon, 9 és 15 óra között, a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

VITA AZ OROSZLÁNETETŐKRŐL

Hónapokon keresztül folyt a sajtóvita az oroszlánetető állomásokról. Ezeket nem az állatok királyának, hanem a tömegek ellátására hozták létre. Azokról a hatvanas évek elején épült vendéglátó kombinátokról van szó, melyeket hodály jellegük és sivár hangulatuk miatt a szakmában — gondolom a vendég által érzett mélységes tisztelet jeléül — oroszlánetető állomásoknak titulálnak. Volt olyan javaslat, hogy legyen belőlük autójavító, vegy-

tisztító, ABC-áruház vagy teniszcsarnok. Én ezzel nem értettem egyet, mert elképzelhető ugyan, hogy egy teniszcsarnok üzemeltetése jövedelmezőbb, mint egy étteremé, de aki éhes, az nem teniszezni akar. Közelebb állt hozzám a Belkereskedelmi Minisztérium álláspontja, miszerint éttermet bezárni semmilyen körülmények között sem szabad, mert amit a vendéglátás egyszer feladott, azt többé nem szerezheti vissza.

Szerintem a vendéglátóipar gondjainak legfőbb oka a meleg. Kedvezőtlen élettani hatása abban nyilvánul meg, hogy jelentős mértékben csökken a gyomornedv-elválasztás, a vendég szája kiszárad és elmegy az étvágya. Ezt a meleget pedig — időjárástól függetlenül — akkor érezzük, amikor rápillantunk az étlapon feltüntetett árakra.

Más jelenségek is károsan befolyásolják az étkezni vágyók hangulatát. (Kétes tisztaságú evőeszközök, langymeleg, ízetlen ételek, a számlához a dátumot is hozzáadó, morcos pincérek.) Az éttermek egy részét — nagyságuktól függetlenül — az adagok mérete okán — helyesebb lenne madáretetőknek nevezni. És elgondolkodtatónak tartom egy idős ismerősöm szavait: „Amikor én kocsmáros voltam, nem a vendéglátás helyzetéről vitatkoztam, hanem úgy szolgáltam ki a vendéget, hogy máskor is betérjen hozzám."

Dr. Varga Péter
Budapest

VITA A VASÁRNAPI NYITVATARTÁSRÓL

1

Juhász Árpád levelének, mely a vasárnapi nyitvatartásról szól, tényleg a Ludas hasábjain a helye, mert csak nevetni lehet rajta. Juhász úr azt mondja, hogyha dolgozik a BKV, dolgozzék a KÖZÉRT is, én meg azt mondom, ha dolgozik a KÖZÉRT, dolgozzék Juhász úr is, meg az is, aki ezt kitalálta, és akinek nincs ideje hétfőtől péntekig egész nap vagy szombaton délelőtt bevásárolni.

Ha belegondolunk, őseink pár évtizede azért harcoltak, hogy bevezessék a napi 8 órás munkaidőt, és a Heti Megérdemelt Pihenőnapot. Ne herdáljuk el ezt az örökséget! Inkább azzal törődjünk, hogy egyes irodákban már pénteken délelőtt leteszik a lantot, holott a munkaidejük 3-ig szólna. Ha valaki nem ért egyet velem, próbáljon meg a kereskedelemben dolgozni, 3—4 ezer forintért, 2 műszakban. Tejesládákat cipelni, hűtőket mosni, stb.

Végül annyit, hogy szeretnék kezet szorítani Kürtösi Károly úrral, mert szerintem nagyon jól rátapintott a lényegre.

Horváth Jenő
Budapest

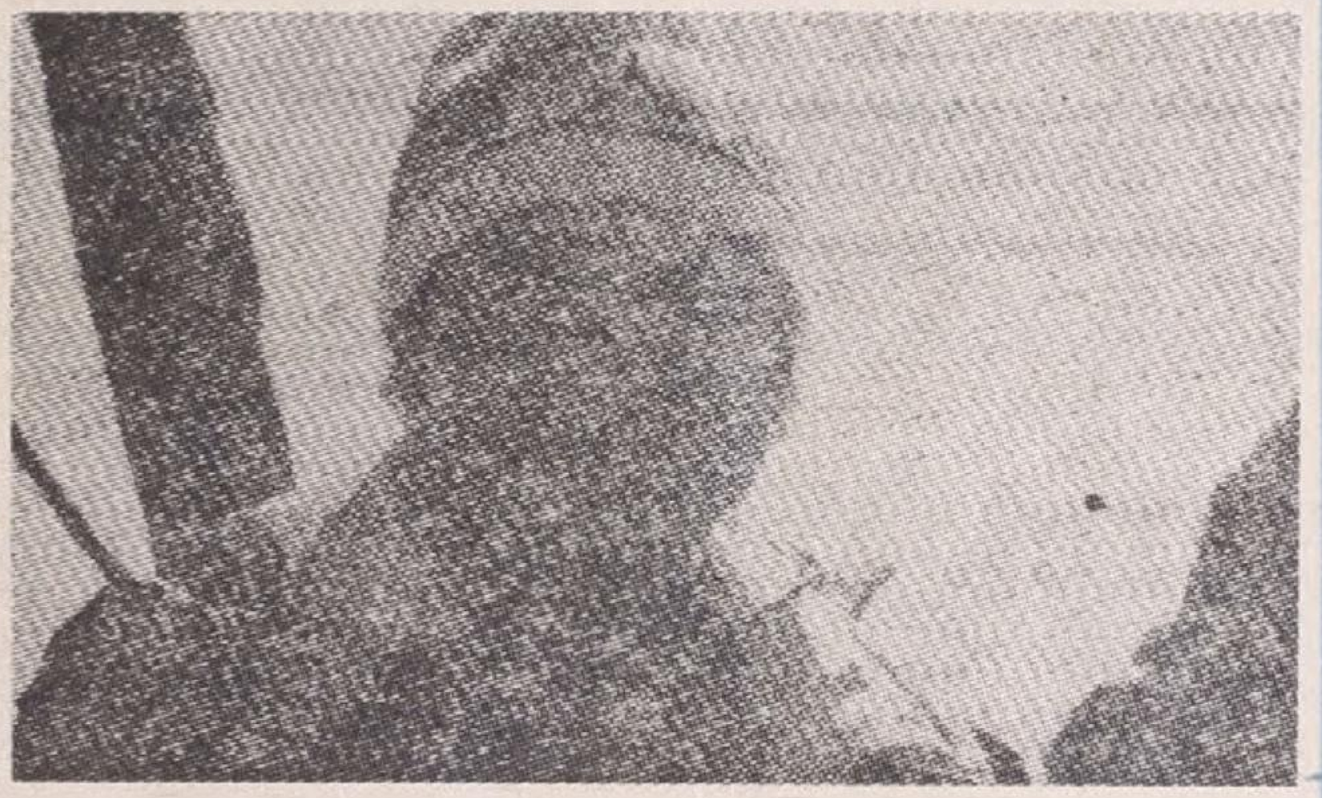
2

Arról olvasok a Ludas 30. számában, hogy mi történne, ha jó néhány intézményben szintén síkraszállnának a vasárnapi pihenőnap mellett? Úgy gondolom, nem túl szerencsés ez az összehasonlítás, ugyanis az „elkerülhetetlen" és a „halaszthatatlan" nem áll beszélő viszonyban a naptári beosztással. Csak azt ne mondja valaki, hogy a vasárnapi nyitvatartás is az elkerülhetetlen dolgok listáján szerepel! Viszont a példaként felsorolt „szolgáltatások" zöme ebbe a kategóriába tartozik.

Mert ugye az egészségügyiek ... az ember, sajnos, még e modern korban sem döntheti el, mikor legyen beteg. (Biztató jel: akadnak már „öntudatos" páciensek, akik kizárólag munkanapokon érzik rosszul magukat.) Fájdalom, a fegyveres erőket sem nélkülözhetjük, még vasárnap sem, mert, teszem azt, a Föld túlsó felén már vagy még nincs vasárnap ... Nagy kár, de a közlekedés dolgozóit sem ... pardon: némely vidéki körzetekben vasár- és ünnepnapokon már régóta félnaponként közlekednek az autóbuszok. S végül a szórakoztatóipar ... az istenért, nehogy bogarat tegyünk a fülükbe! Hadd maradjanak ők (többnyire) ünnepeink fáradhatatlan munkásai, ha ez nem így volna, ki adna nekünk életkedvet, erőt hétköznapi bevásárlásainkhoz? (Egyébként, amint azt a falusi boltok „áruellátása" terén tapasztalom, nyitvatartásuk nemhogy vasárnap, de gyakorta már szombaton is fölösleges!)

Czinkóczi Miklós
Gyöngyöspata

TÜCSÖK és BOGÁR

Földetérés a sípálya közelében. Horváth Ferenc mosolya akkor még csak a fotóriporternek szólt ...

Bizony, jól esik látni egy ilyen tiszta, szép, derűs, szívből jövő mosolyt.

(A Népsportban találta Vörös László, szolnoki olvasónk)

— Magányos vagy, hiányzik a család? Jöjj, ha 44—48 éves, 170—180 cm magas vagy, őszes a hajad — és jöhet a **HÁZASSÁG**. „Nem várok választ mástól, hogy ha Te felelsz ..."

Máris rohanok kérlek, csak előbb Te válaszolj egy kérdésemre: fiú legyek, avagy lány?

(A Fejér megyei Hírlap apróhirdetései között találta Kovács Istvánné, gárdonyi olvasónk)

Figyelmeztetés!
A gyógyszer jó ízű!

Rémisztgetik az embert!

(Beküldte Vitáris Tünde, turkevei olvasónk)

A MAGYAR ÉPÍTÉSZET múltját és jelenét bemutató kiállítás nyílt meg Tokióban. Július 30. és augusztus 17. között színes fotótablók, videofelvételek, filmvetítések mutatják be a nemzetközileg elismert magyar műemlékvédelem eredményeit és a legutóbbi évtizedek építészeti irányzatait.

ÓRIÁS TORTÁT sütöttek az olaszországi Niella Tanaro cukrászai. A mérést hitelesítő közjegyző szerint az óriás sütemény 304 méter 12 centiméteresre sikerült. Szélességéről, magasságáról és ízéről nem érkezett hír.

nak a megyében működő hat téglagyára közül négyben az üzem felújítása miatt átmenetileg kevesebb B—30-as téglát gyártanak.

A MAGYAR ÉPÍTÉSZET múltját és jelenét bemutató kiállítás nyílt meg Tokióban. Július 30. és augusztus 17. között színes fotótablók, videofelvételek, filmvetítések mutatják be a nemzetközileg elismert magyar műemlékvédelem eredményeit és a legutóbbi évtizedek építészeti irányzatait.

Maga mindent kétszer nyomtat, kétszer nyomtat?

(A Népszabadságban lelte dr. Jelinek István)

VITA A SAVANYÚ TEJRŐL

A minap a Béke téri ABC-ben a kisfiammal 2 liter tejet vásároltunk. Otthon kiderült, hogy hogy savanyú. Én sajnos csak az üres zacskókat és a kisfiamat fogtam kézen, majd visszamentünk az ABC-be. Itt az illetékes „Józsi" (bocsánat, de tényleg így szólították) kioktatott, hogy a tejet is vissza kellett volna vinnem, mert azt visszaveszi tőlük a tejipar, és hogy mit csináljon ő a zacskóval. Mondtam, hogy szagolja meg, és ne gondolja, hogy szórakozásból vittem vissza. Közölte, hogy már 20(!) litert visszavett. Megköszöntem a kedves megértését, és bosszúságom elpárologván, miután újabb 2 liter tejjel hazamentünk az alábbiakon kezdtem el gondolkodni:

1. Miért kellett a tejet is visszavinni, amit, ha nem kóstolok meg, csak fölteszek forrni, rögtön összemegy, így ezt a túrószerű valamit hogy töltsem vissza a zacskóba, s vigyem vissza?

2. Miért nem elég bizonyíték a cserére az aznapi dátummal ellátott zacskó, netán az, hogy több éve törzsvevő az ember?

3. Vajon mit csinál a tejipar az imígyen visszaszállított ilyen-olyan savanyú tejjel? Ebből lesz a mindennapi túrónk, vagy nagyon rosszmájú vagyok? Vagy a tejipar sem hiszi el a KÖZÉRT-nek, hogy tényleg annyi tej megromlott?

4. Ki gondolja, hogy az állampolgárok így akarnak plusz egy-két liter tejhez jutni?

Deák Judit
Budapest

VONATON

című rejtvényünk megfejtése:

— Valóban. És mondja, gyakran előfordul, hogy a mozdonyvezető eltéveszti az irányt?

200—200 forintot nyert:

Karkusz Csaba, Egerszalók, Dózsa György út 16. 3394

Lányi Ferencné, Budapest, Wesselényi u. 4. 1073

Polgár János, Lukácsháza, Kossuth u. 31. 9724

A nyereményeket postán küldjük el.

MUNKAHELYI TORNA

TRIBÜN

A Tottenham Hotspurs pályájának gyepét esős időben óriási plasztikszőnyeggel védik. Újabban a plasztikszőnyeg védelmére egy cintányéros embert is szerződtettek. A muzikális ember fel és alá sétál a szőnyegen és időnként összeüti a cintányérját. Hogy elriassza a sirályokat. A fehér madarak ugyanis csapatokban szállnak le a hatalmas takaróra és kukacok után kutatva éles csőrükkel lyukakat vágnak a plasztikba. Egy akadékoskodó riporter megkérdezte a cintányéros embert:

— Ugyan honnan a csudából tudnák a sirályok, hol találnak kukacot a plasztik alatt?

— Uram — mondta a hivatásos madárijesztő nagy meggyőződéssel —, ezek tudják!

***

A bajnoki meccs során sűrű füstfelhő szállt be a pályára a kerítés túlsó oldaláról. A mérkőzést közvetítő riporter futólag beleszőtte a tudósításba, az ember azzal színezi a mondókáját, amivel tudja. Meccs végeztével aztán a kocsijához indult. Addigra éppen eloltották.

Nem sok maradt belőle.

Joe Altobelli, a Baltimore Orioles menedzsere nyilatkozta a Kansas City elleni, nem túlságosan magas színvonalú, de nagyon izgalmas meccs után:

— Rengeteg minden történt ezen a mérkőzésen. Beleértve egy csomó semmit is.

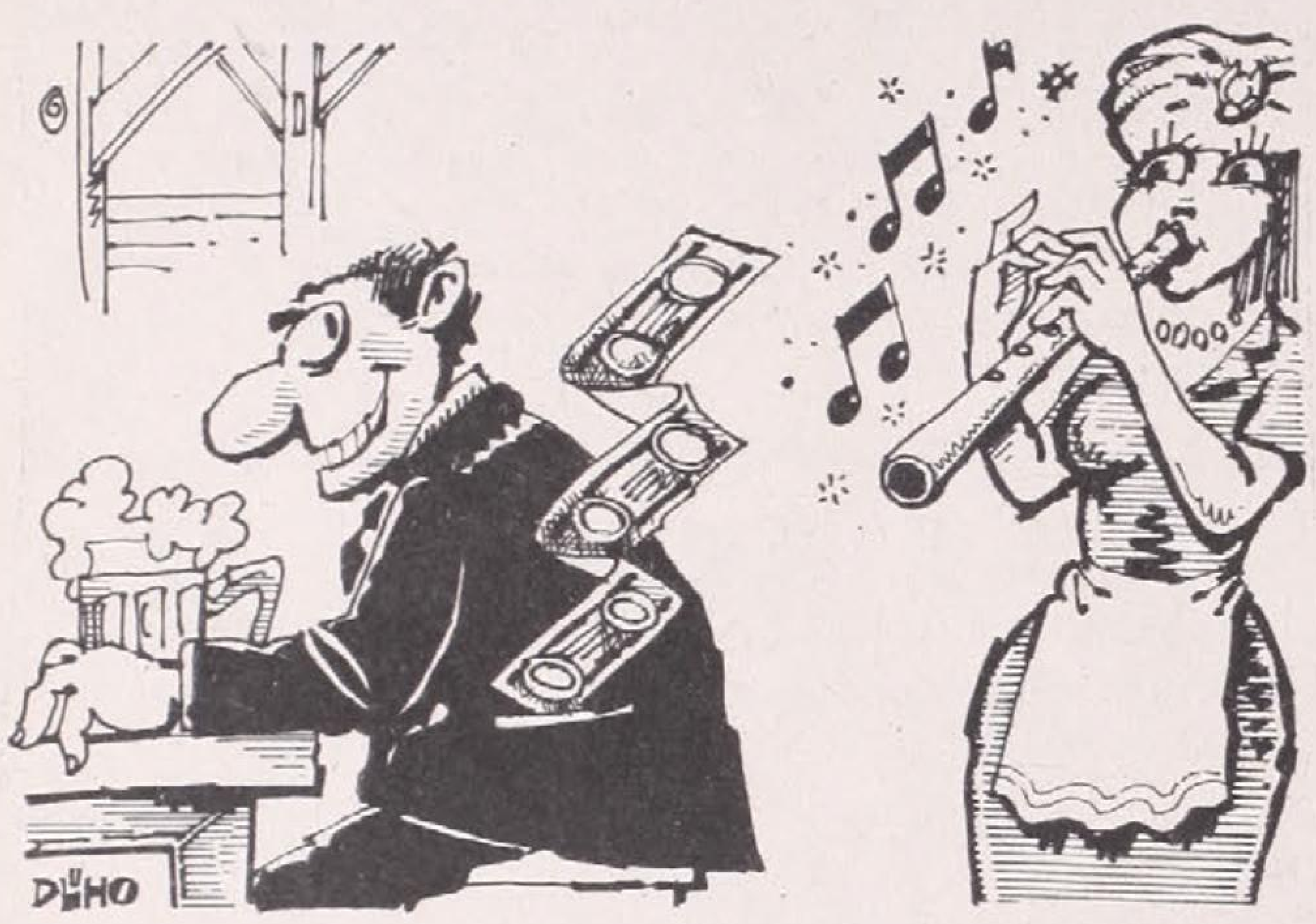
***

Walt Michaels, a New Jersey Generals edzője mondta:

— Az az ember, aki nem ismeri a félelmet, a bolondok házába való. Vagy a mi védelmünkbe.

(p. p.)

SZÍVESLÁTÁS, VENDÉGLÁTÁS

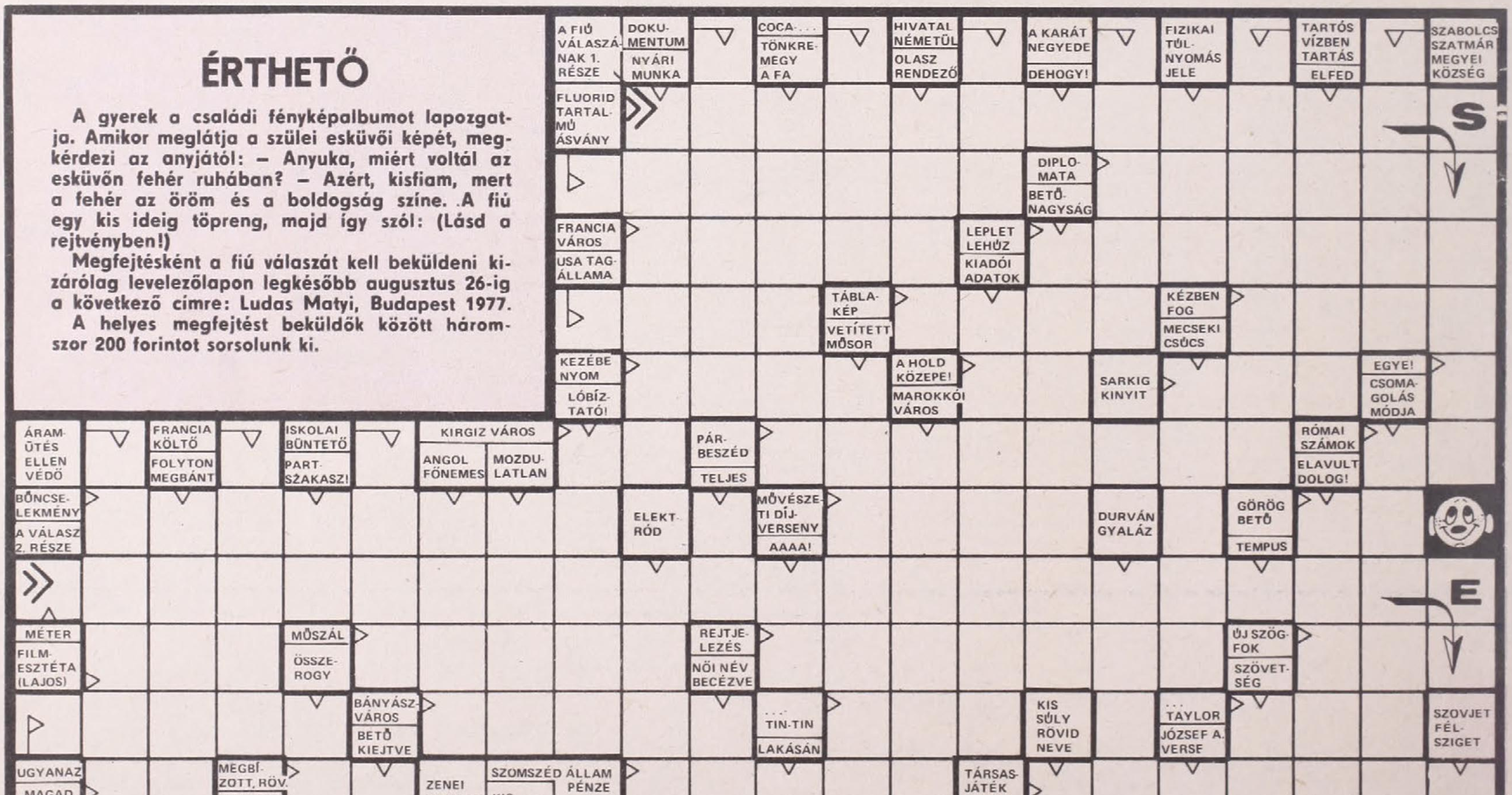
– Ha nem tetszik, fáradjon a pult végére!

ÉRTHETŐ

A gyerek a családi fényképalbumot lapozgatja. Amikor meglátja a szülei esküvői képét, megkérdezi az anyjától: – Anyuka, miért voltál az esküvőn fehér ruhában? – Azért, kisfiam, mert a fehér az öröm és a boldogság színe. A fiú egy kis ideig töpreng, majd így szól: (Lásd a rejtvényben!)

Megfejtésként a fiú válaszát kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 26-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

BIZARR

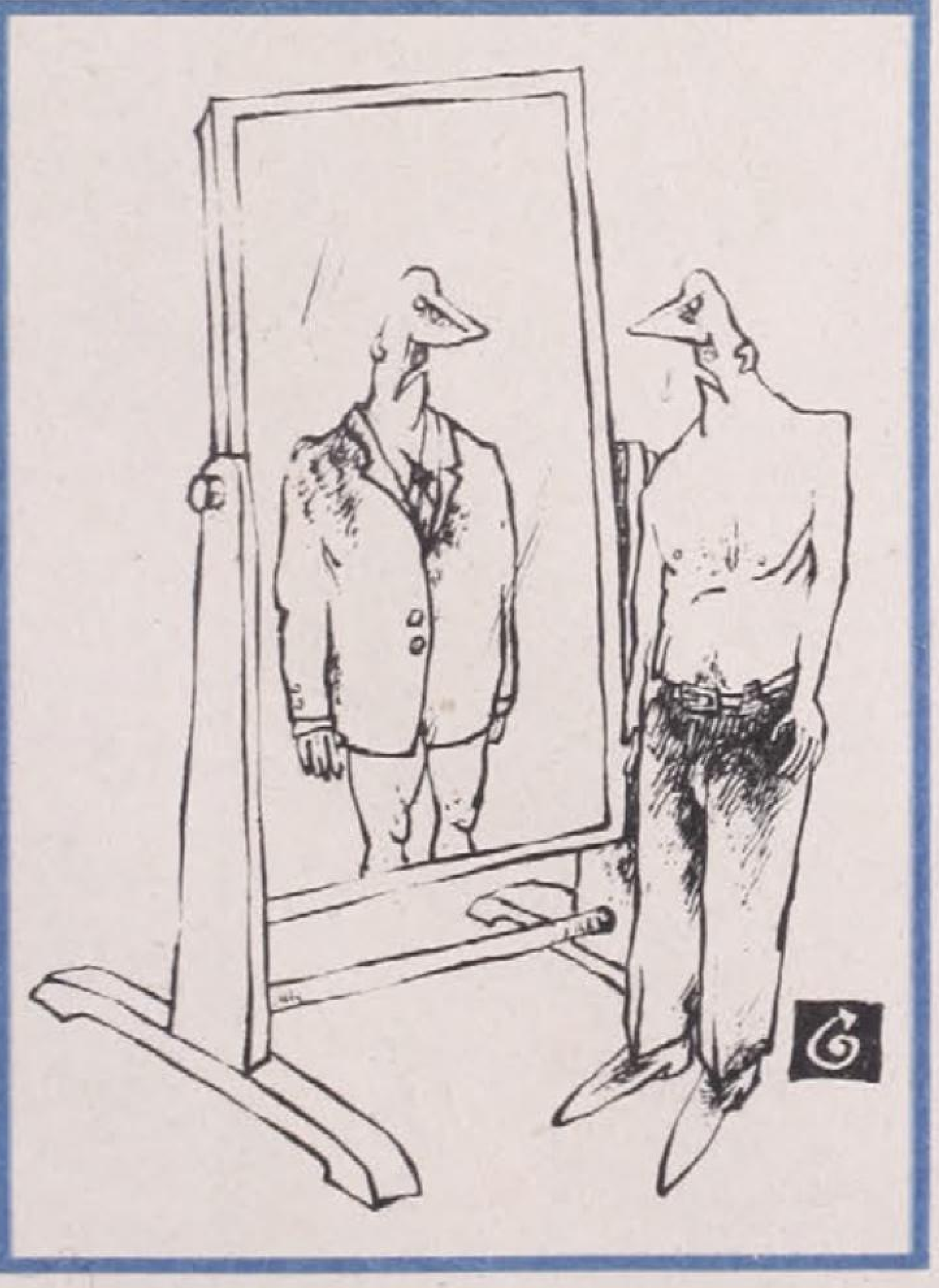
ION BARBU (ROMÁNIA) KARIKATÚRÁI

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
85.2308/20-34
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

TÓT GYULA:

AZ ÉN ÜZLET-KÖZPONTOM

